

2118

Inhoudsopgave

Hoofdstuk:	Pagina:
Hoofdstuk 1: Mijn verhaal	3
Hoofdstuk 2: De lichtstorm	11
Hoofdstuk 3: Redder in nood	16
Hoofdstuk 4: Bang voor het onbekende	21
Hoofdstuk 5: Het leven ondersteboven	29
Hoofdstuk 6: Macen & Luke	33
Hoofdstuk 7: Oude plekken, oude herinneringen	37
Hoofdstuk 8: Het is nog niet gebeurd	44
Hoofdstuk 9:	49

Belangrijke informatie om het verhaal beter te begrijpen:

Teksten in deze kleur zijn brieven

Teksten in deze kleur zijn telefoonberichten

Teksten in deze kleur zijn van de storyline van de LOV

Teksten in deze kleur zijn vanuit de POV van Luke

Hoofdstuk 1: Mijn verhaal

We horen een knal en opeens wordt het donker buiten. Het lijkt wel allemaal bliksem, maar dan zonder de harde regen. Als ik goed kijk zie ik dat het helemaal geen bliksem is, maar het zijn lichtstralen. Ze storten zich vanuit de hemel op de aarde neer. Het is niet ongebruikelijk dat dit gebeurt. Eens in de vier jaar krijgt onze planeet te maken met zo'n lichtstorm en als je erdoor geraakt wordt, krijg je een superkracht gebaseerd op het voorwerp dat je aanraakt of de actie die je aan het doen bent. Bij de vorige lichtstorm, vier jaar geleden dus, werd ik geraakt door een van de stralen licht. Ik weet het nog heel goed, het was namelijk op 18 december 2114 (de dag dat ik twaalf jaar oud werd).

Ik hield met mijn vrienden een sneeuwballengevecht voor onze school. Op dat moment hoorden we een knal en er kwam een lichtflits. Daarna was voor mij alles zwart. Toen ik wakker werd, zag ik iemand die ik niet kende voor me. Ze had zwart haar met kleine plukjes paars erin. Het zag er een beetje gothic uit, maar wel heel cool. Haar ogen waren paars en haar wenkbrauwen zwart. Ze had een kleine neus, net als ik, en ze had paarse lippenstift op. Aan kleding droeg ze een mouwloze witte hoodie waarop in paarse letters stond 'Go for it!' en een zwarte spijkerbroek met scheuren bij de knieën waardoor deze goed te zien waren. Ze leek ongeveer 14 jaar en ze was redelijk dun. Al met al was ze best knap om te zien. Ze glimlachte toen ze zag dat ik mijn ogen opendeed en haar vragend aankeek. 'Hey,' zei ze, 'mijn naam is Emma.' 'Hey Emma,' begon ik, 'waarom ben ik hier?' Ze begon te lachen, ik wist niet waarom. 'Ik ben serieus!' Zei ik een beetje geïrriteerd. 'Jaja, dat weet ik wel,' zei ze, 'maar ik vind het grappig dat je precies begint met wat je moeder zei dat je zou zeggen. Maar goed, jij wilt natuurlijk weten waarom je hier bent. Zal ik dan maar beginnen?' 'Ja, graag!' Zeg ik opgelucht. 'Okay dan,' begint ze, 'daar komt ie hoor! Je was geraakt door een van de lichtstralen en wij als META's hebben dan de taak om mensen die geraakt zijn (zoals jij), op te sporen en naar het ziekenhuis toe te brengen, zodat deze Hits kunnen ontwaken uit hun coma.' Ik kon haar niet volgen. Ten eerste praatte ze veel te snel en ten tweede gooide ze allemaal termen naar mijn hoofd die ik niet eens kende. 'Wacht, wacht! Niet zo snel!' zei ik. 'META's, Hits, een coma!? Kan je het niet wat duidelijker uitleggen!?' 'Het is lastig uit te leggen,' antwoordde ze me kalm, 'maar waarom vraag je je ouders niet om meer informatie? Die weten er alles van. Zij zijn ten slotte ook META's.' 'WAT!?!?' schreeuwde ik door de kamer heen, 'M-mijn ouders zijn M-M-META's!? W-waarom hebben ze mij dat nooit verteld? En, en hoe weet jij het wel?' Ik was zo verbaasd. Ik stotterde tijdens het uitspreken van mijn zinnen. 'Ik heb de kracht om mensen hun gedachten te doorzien, waardoor ik hun diepste verlangens en geheimen kan zien door alleen maar naar ze

te kijken.' zei ze emotioneel. 'Wow, dat is zo cool!' zei ik verbaasd 'Wat ben ik dan? Please tell me! Pleeeaaassee??' 'Volgens het META-team mag ik het niet vertellen, maar zul je zelf achter je krachten moeten komen.' zei ze terwijl ze op mijn bed ging zitten. 'Maar wees gerust, je komt er snel genoeg achter. Ik kwam er bijvoorbeeld achter toen ik een week thuis was.' 'Okay,' zei ik, 'dan wacht ik het af.' We praatten nog een tijdje en daarna ging zij naar huis en ik moest nog een paar testen doen. Ze leek heel aardig. Ik denk dat we later goede vrienden kunnen worden.

De ochtend daarna zat Emma alweer bij mijn bed. Ze neemt dat verzorgen wel heel erg serieus. Ze vertelde me dat de testen positief waren en dat mijn ouders me vandaag op zouden komen halen. Ik vond het spannend. Ik was nu een META, ik heb een superkracht en mijn ouders en ik weten niet wat voor'n kracht het is. Uit de testen kon ik ook niet opmaken wat voor een kracht zij probeerden te ontketen in mij en daarom was ik heel nieuwsgierig. Ik keek op mijn telefoon, hij was aardig kapot gegaan en de tijd en datum stonden heel raar. Volgens mijn telefoon was het 10 augustus 2115 en was het 2 uur 's middags. Dat kon niet kloppen, want vroeger sliep ik nooit zo lang. Ik maakte een leuke foto van mezelf met een berichtje eronder waarin stond: 'Vandaag eindelijk naar huis!!! :D' Ik keek eens goed naar de foto. Het was een hele mooie foto geworden voor iemand die in een ziekenhuisbed ligt. Ik had bruin haar, bruine ogen, zwarte wenkbrauwen en een redelijk donker blanke huid. De ziekenhuiskleding die je nog op de foto zag, was verschrikkelijk, dus daar heb ik het niet over. Vlak nadat ik de foto had gemaakt kwamen mijn ouders binnen. Mijn vader was een redelijk normale man. Hij was ongeveer 1 meter 80 lang, had zwart haar dat al langzaam grijs begon te worden, blauwe ogen en een donker blanke huid. Mijn moeder daarentegen was een stukje kleiner, iets breder, had roze haar met roze ogen en een lichte huid. Toen ik mijn ouders binnen zag komen moest ik het ze vragen: 'Waarom hebben jullie nooit gezegd dat jullie META's zijn!?' ~

Er klonk een soort van wanhoop en verdriet in mijn stem toen ik het vroeg. 'Oh, onze lieve Bob,' begon mijn moeder, 'wij dachten dat je dat al wist.' 'Dat ik het al wist!?' zei ik boos 'Jullie hebben nooit iets gezegd over META's of superkrachten. Hoe had ik dit dan allemaal kunnen weten!?' Mijn ouders keken elkaar zwijgend aan. Ze knikten en toen begon mijn vader met praten. Zijn stem klonk dieper en emotioneler dan normaal: 'Toen jij geboren werd, hadden we besloten om het META-leven achter ons te laten en onze krachten niet meer te gebruiken waardoor deze geheim bleven voor iedereen. Alleen de mindreaders konden zien dat wij deze krachten hadden. In deze wereld werkt het zo dat het kind van

twee mensen met dezelfde krachten, ook deze kracht bezit. Dat zou betekenen dat jij, net zoals wij, de wind kan besturen.' 'Pff, de wind!?' zei ik spottend 'Wat heb je daar nou weer aan!?' 'Ooooh, hier heb ik over gelezen!' zei Emma 'Sorry dat ik binnenva in dit privé-gesprek. Hey, ik ben Emma. Ik heb ervoor gezorgd dat jullie "Bob" hier veilig in het ziekenhuis terecht is gekomen.' Ze geeft mijn ouders een hand en gaat dan verder met haar verhaal 'De wind is niet alleen de wind van buiten. Je kan ook de wind onder andere spullen of jezelf laten bewegen, waardoor je objecten en jezelf kan laten vliegen!' 'Dankje Emma,' zei ik, 'nu klinkt het al een stuk cooler. Kan jij zien of ik die kracht ook heb?' 'Die heb je zeker!' antwoordde ze enthousiast 'Samen met nog een andere kracht. Maar die kracht is wel heel uniek, ik heb hem nog nooit bij anderen gezien. Jij hebt twee van de meest zeldzaamste krachten ter wereld!' 'Serieus!? Wat cool!' zei ik misschien iets te enthousiast 'Maar die windkrachten heb ik dus al twaalf jaar en ik heb er nog nooit wat mee gedaan?' 'Ja en nee,' zegt mijn moeder 'Ja, je hebt die krachten al van jongs af aan en nee, je hebt er wel wat mee gedaan. Vroeger vlogen de objecten door het huis, omdat jij je krachten niet kon beheersen. Daarom hadden we je naar een mindreader gebracht en deze heeft toen je geheugen gewist. Daardoor wist je niet meer hoe je de kracht kon gebruiken en hoefden wij een stuk minder op te ruimen.' Mijn ouders beginnen hard te lachen. 'Nog één vraagje, Emma.' zei ik. 'Waarom deed je zo met je vingers bij "Bob"? 'Daar kom je vanzelf wel achter,' zei ze lachend 'Ga nu maar naar huis, ik hoop je snel weer te zien! Mijn nummer staat al in je telefoon, we houden contact!' En met die woorden nam ik afscheid van Emma

Op de weg terug naar huis keek ik uit het autoraam en luisterde ik naar mijn muziek. Dwalend in mijn gedachten viel mij opeens mijn reflectie in het raam op. Ik leek wel een totaal ander persoon. Mijn bruine haar was wit geworden, mijn bruine ogen waren nu blauw en in mijn wenkbrauwen zaten een soort van hagelstenen. Mijn huidskleur was bijna wit en langs de hals van mijn zwarte trui die ik van mijn ouders had gekregen, omdat ik geen andere kleren in het ziekenhuis had, ontstond een laag ijs. Zoiets had ik al eens eerder gezien in een animatiefilm, maar nu leek ik dit karakter zelf wel. Ik vond het altijd superleuk om die film te kijken en vooral het hoofd karakter Jack Frost vond ik tof! Maar nu leek ik wel op hem. Ik snapte er niks meer van en ik zat vol vragen. Ik besloot om de antwoorden thuis te zoeken.

Toen we thuis kwamen, renden mijn ouders gauw naar boven. Ik wist niet waarom, maar ik vond het ook niet raar. Wat ik raarder vond, waren mijn witte haren en het ijs rond mijn hals en op mijn schouders. Toen ik in de spiegel keek, zag ik dat ik veel dunner was geworden dan eerst. Ik was hiervoor zeker niet dik, maar nu was ik dunner dan eerst. Ik voelde over mijn buik en daar leken wel allemaal spieren te zitten waarvan ik

nooit gedacht had dat die zichtbaar zouden worden. Ik stroopte de mouwen van mijn trui op en ook mijn armen leken een stuk gespierder. Toen mijn ouders weer terug naar beneden kwamen, hadden zij een doos vast en hadden zij pakken aan. Ze leken wel op superhelden! Het was wel duidelijk dat ze die pakken al lang niet meer hadden gebruikt, want het leek erg strak te zitten. Ik had hun nog nooit zo gezien, maar mijn ouders zagen er heel stoer uit. Mijn moeder had een zwart met roze pak en mijn vader een blauw-wit-zwart pak. De pakken matchten mooi met hun roze en blauwe ogen. Het was me nooit opgevallen dat mijn moeder zo'n rare kleur ogen had. 'Kom, we gaan naar de woonkamer toe,' zei mijn moeder, 'ik denk dat al jouw vragen door deze doos beantwoord gaan worden.'

'Dus, wat heeft dit allemaal te betekenen?' zei ik met een vragend gezicht terwijl ik wees naar hun pakken. 'Ten eerste,' begon mijn moeder, 'zijn we natuurlijk superblij dat je weer thuis bent! Er is alleen wel iets aan je...' Ik zag dat ze aan het zoeken was naar het juiste woord, waardoor de schok voor mij het minst groot zou zijn. 'VERANDERD!' schreeuwde mijn vader enthousiast. Mijn moeder keek hem boos aan, terwijl ik begon te stralen. 'Wat?' vroeg hij verontwaardigd, 'mag ik niet blij zijn dat mijn zoon een META geworden is?' 'Ik vind van wel, pap!' zei ik enthousiast, 'Ik vind het supercool. Kom maar op met de informatie!' 'Tja, dat is dus het probleem,' zei mijn moeder bloedserieus. 'Er moeten namelijk aan een paar voorwaarden voldaan worden. In de brief die op de doos ligt, staat alles wat je moet weten. Lees maar eerst even de brief op je kamer. Daarna zullen we kijken wat er in de doos zit, okay?' 'OKAY!' schreeuwde ik veel te enthousiast. Ik pakte de brief en rende naar boven. Op de enveloppe stond dat de enige persoon die de brief mocht openen een jongen van twaalf jaar moest zijn die geraakt was tijdens een lichtstorm, witte haren had en blauwe ogen. Dit was de exacte omschrijving van mij! Toen ik de brief opendeed kon ik mijn ogen niet geloven. Dit stond erin:

Beste Bob,

Gefeliciteerd! Je bent vanaf nu een officiële META. Je bent er niet zomaar één, want jouw quirks (je krachten) komen maar één keer per honderd jaar voor in deze wereld. Er is alleen wel een aantal voorwaarden waar jij je aan moet houden als jij je META-leven wilt behouden.

- *Je moet geheim houden wat er gebeurd tijdens een lichtstorm*
- *Je moet Hits in komende lichtstormen redden totdat je getrouwd bent*

- *Jouw superheldennaam staat vast en wordt Jack Frost. Het is aan jou om deze naam ook als je normale naam te gebruiken of om je eigen naam als normale naam te behouden*

Je mag je eigen leven leiden en wat je met jouw quirks doet en aan wie je het vertelt mag je zelf weten, maar bedenk wel dat je niet de enige META bent en dat niet iedereen zijn quirks ten goede gebruikt. Wat betreft jouw quirks: je zult zelf moeten uitzoeken wat deze zijn en hoe je deze het beste kan gebruiken. Het META-support-team (MST) staat altijd klaar om antwoord te geven op je vragen.

Na het lezen van deze brief mag je het bijbehorende pakket openen. Jij bent de enige META die zo'n doos krijgt, omdat jij uitermate speciaal bent.

Wij hopen dat deze brief je genoeg informatie over het META-leven heeft gegeven.

*Met vriendelijke groeten:
Het META-support-team (MST)*

Na het lezen van deze brief vond ik alles nog veel spannender! Ik was uniek, ik was eindelijk speciaal en ik was heel benieuwd naar wat er in de doos zat. Ik rende naar beneden, maar ik gleed bovenaan de trap uit. Ik viel naar beneden, maar het deed geen pijn. Ik keek achterom en tot mijn grote schrik was de trap een ijsglijbaan geworden. Ik draaide me weer om en rende schreeuwend de kamer in. 'IK!! SPECIAAL!! TRAP! IJS!!!!' Ik schreeuwde woorden die een zin hadden moeten vormen, maar dat niet deden. Mijn ouders keken me verbaasd aan, terwijl ik langs hun heen naar buiten rende om even mijn energie kwijt te kunnen. Ze besloten om naar de trap toe te lopen en zagen dat deze vol met ijs lag. 'Hoe komen we nou weer naar boven?' hoorde ik mijn vader nog net zuchten.

Toen ik weer terugkwam, was de vloerbedekking op de trap doorweekt, maar het ijs was in ieder geval weg. Mijn ouders zaten al met een kopje koffie op de bank in afwachting op wat ik zou gaan zeggen. 'Ik denk dat ik ijskrachten heb.' Zei ik heel nuchter en emotioneel. Mijn ouders begonnen heel hard te lachen. Na een tijdje waren ze uitgelachen en vroeg mijn moeder of zij de brief mocht lezen. 'Wow, de regels zijn wel aangepast.' zei mijn moeder verbaasd nadat ze klaar was met het lezen van de brief. 'Hoezo dat dan?' vroeg ik nieuwsgierig. 'Nou,' begon mijn moeder, 'wij moesten ons META-leven voor iedereen geheim houden, terwijl jij het gewoon aan iedereen mag vertellen.' 'Tja,' zei ik iets te arrogant 'ik ben ook speciaal, hè!' 'Daar houden we meteen mee op!' zei mijn vader boos. 'Je mag dan wel speciaal zijn, maar daar hoeft je niet

zo arrogant over te doen. BEGREPEN?' 'Ja pap' antwoordde ik netjes. 'Maar misschien moeten we doen wat er in de brief staat.' stelde mijn moeder voor. 'JA!' antwoordde ik enthousiast, 'de doos openmaken! Hoe hebben jullie die eigenlijk gekregen?' 'Nou,' begon mijn moeder, 'wij hebben deze doos gekregen van het MST op de dag dat jij geraakt werd door de lichtstorm. De bezorger vertelde ons dat onze zoon in een coma lag en dat ene Emma Waterson hem naar het ziekenhuis had gebracht in de buurt. Zo hebben we het pakketje gekregen. We hebben ons al acht maanden lang in moeten houden om het pakketje of de envelop niet open te maken. Daarom zijn we nu zo nieuwsgierig! Pak uit!' 'Wacht even,' zei ik twijfelachtig 'acht maanden? Betekent dat dat het nu al zomervakantie is?' 'Jazeker!' zei mijn vader, 'maar maak je maar geen zorgen. Wij hebben een leuke nieuwe school voor je uitgezocht! Over twee maanden wordt jij een trotse brugger op de Heyschool! Zoals het er nu naar uit ziet gaat Luke ook naar die school, dus ik weet zeker dat je het leuk gaat vinden.' Luke was mijn beste vriend op de basisschool. We waren altijd bij elkaar thuis. 'Maar ik ga dus na de vakantie naar een nieuwe school met een nieuw uiterlijk en quirks?' Vroeg ik wanhopig in de hoop dat ze nee zouden zeggen. Ze weten dat ik veranderingen haat en met zo veel verandering tegelijk wordt het lastig om rustig te blijven 'Ja, inderdaad!' zei mijn moeder enthousiast 'Maar laten we voor nu het pakketje openen, misschien zit er iets in dat je kan helpen!'

Als ik het zo zeg, klinkt het klein, maar het pakket was een meter lang, een halve meter breed en een halve meter hoog. Toen ik de doos opendeed, kon ik mijn ogen haast niet geloven. Er zaten twee coole helden pakken in, ze zagen eruit als die van mijn ouders. Er was een zwart-turquoise pak en een wit pak met ijsblauwe strepen erop. Ze waren super mooi! Ook zat er nog een turquoise en een ijsblauw masker in, waarschijnlijk hoorden deze bij de pakken. Onder de pakken lag een hele comfortabele, donkerblauwe hoodie met ijs langs de hals, op de capuchon en op de schouders. Hij was iets te groot, maar hij was wel lekker warm. Bij de hoodie hoorde een bruine spijkerbroek, die ook in de doos zat. Tot slot zaten er nog ijsblauwe en turquoise laarzen en handschoenen in het pakket. Deze hoorden ook nog bij de helden pakken. De handschoenen zagen er raar uit. Ze hadden gaten op de knokkels van alle vingers en de handschoenen liepen maar tot mijn tweede vingerkootje, waardoor het bovenste gedeelte van mijn vingers nog zichtbaar was. Helemaal onderin de doos lag een mobieltje. Ik deed het mobieltje aan en zag dat er al een berichtje naar toe gestuurd was. Ik klikte meteen op het berichtje:

*Hey Jack,
je hebt de doos geopend, zie ik. Wat geweldig! In deze doos zitten jouw superhelden kostuums. Je mag zelf kiezen welke je draagt. Je mag ze alle drie houden, dus je kan ook eens een ander kostuum aan doen! We*

hopen dat jij je aan de voorwaarden houdt en dat we trots mogen zijn op jou!

Groetjes van het META-Bestuursteam (MB)

‘WAUW!! Mijn kostuums zijn zo cool!!’ riep ik. Ik rende naar boven met de doos in mijn hand om ze te passen en om te kijken welke het leukste was. De pakken zaten heel erg strak, maar ze pasten net. Ik rende met telkens een ander kostuum aan naar beneden, om aan mijn ouders te laten zien hoe cool ik eruit zag. De maskers, handschoenen en laarzen waren best cool, maar ik besloot uiteindelijk om de donkerblauwe hoodie met de bruine spijkerbroek te nemen. Niet als helden kostuum, maar als normale kleding. Ik had mijn kleding een paar keer na laten maken en zou door mijn ‘nieuwe’ leven gaan als een Jack Frost Cosplayer. Hierdoor stond mijn witte haar niet vreemd en hoefde ik ook niemand over mijn quirks te vertellen zolang ik ze niet ging gebruiken.

~

De jaren daarna vlogen voorbij. Luke werd niet toegelaten op de Heyschool, omdat hij uitgeloot was, maar ik wel. Ik kreeg al snel een goede vriend in de klas. Het was een stille jongen die altijd alleen achterin de klas zat. Ik ging een keer naast hem zitten en we hadden toen de hele dag gepraat over allerlei dingen. Zijn naam is Macen. Niemand begreep die jongen, maar ik had het gevoel dat we een bepaalde band hadden. Ik snap wel dat mensen hem raar vonden. Zijn haar is namelijk heel raar. Het is wit (net als dat van mij) maar aan de rechterkant heeft hij lichtblauwe plukjes in zijn haar en aan de andere kant bloedrode plukjes. Ik vind het er wel cool uitzien, maar ik snap dat het raar is voor sommige mensen. Tijdens school en in de weekenden was ik altijd bij Macen en doordeweeks was ik elke avond bij Emma. Zij hielp mij met het beheersen van mijn krachten en mijn vechttechnieken. Ook praten we veel met elkaar. We kunnen het heel goed met elkaar vinden en ik vind haar heel aardig. Het is voor mij best wel spannend, ik praat namelijk bijna nooit met meisjes. Ik praat eigenlijk alleen met Macen tegenwoordig en that’s it. Ik ben heel tevreden met mijn leven. Met Emma en Macen voor altijd bij me, kan er niks misgaan, toch?

Hoofdstuk 2: De lichtstorm

‘Macen, kom op! Kijk meel!’ zeg ik tegen Macen. Hij zit angstig in een hoekje van zijn kamer. Zijn slaapkamer is de plek in het huis waar wij altijd naartoe gaan als we afspreken. Het is echt een hele grote kamer. Hij heeft een tweepersoonsbed, een grote hoekbank, een inloopkast en een boekenkast die tot het plafond reikt die vol met allerlei spullen zit en zijn kamer in tweeën deelt. In de kast staat nog een TV waarop een Nintendo Switch is aangesloten. Die oude spellen die je daarop kunt spelen zijn geweldig! ‘Ik durf niet, Jack!’ schreeuwt Macen wanhopig vanaf de andere kant van de kamer. Ik loop naar hem toe en sla een arm om hem heen. ‘Maar waarom niet, Macen?’ vraag ik aan hem. ‘Ik ben toch bij je? Ik beloof je dat er niks gebeurt zolang je dicht bij me blijft, okay?’ ‘Okay,’ antwoordt Macen nog steeds een beetje angstig, ‘omdat jij het bent.’ Hij glimlacht naar me en samen lopen we naar het raam. Ik snap wel dat hij bang is om naar buiten te kijken, zonder lichtstorm is dat namelijk ook al hartstikke eng. Hij heeft een groot raam in zijn kamer (van de grond tot aan het plafond) en dat is het enige raam. Zijn kamer is op zolder, dus als je naar beneden kijkt, zie je dat je heel hoog zit.

Hoe dichterbij het glas komen, hoe krachtiger de greep van Macen wordt. Eerst hield hij mijn hand kalm vast, maar nu voelt het wel alsof hij hem eraf wilt trekken, ik krijg daardoor bijna geen bloed meer in mijn hand. Ik wurg me los uit zijn greep en sla een arm om hem heen. Wanneer we bijna bij het raam zijn, slaat Macen zijn armen om mijn middel. Ik kijk naar hem en zie dat hij zijn ogen dicht heeft gedaan. Blijkbaar vindt hij dit dus net zo eng als een achtbaan. Vorige zomervakantie gingen we naar een attractiepark en toen waren we in een achtbaan geweest die over de kop ging. Macen vond het zo eng, dat hij de eerste keer zijn ogen dicht had gedaan. Maar die achtbaan vond hij uiteindelijk ook heel vet, dus dit gaat hij ook heel gaaf vinden. ‘Macen?’ zeg ik. We zijn nog maar twee meter van het raam verwijderd en dan zullen we een heel mooi uitzicht over de stad hebben. ‘Ja?’ zegt Macen vragend terwijl hij zijn gezicht al in mijn trui gedrukt heeft. Ik sla mijn andere arm ook om hem heen, zodat hij zich helemaal in mijn trui kan verstoppen. Ik ben langer, dus ik leg mijn hoofd op de zijne. ‘Zie je al die lichtflitsen?’ vraag ik zacht ‘Nee,’ fluistert hij terug, ‘want ik heb mijn ogen dicht.’ Hij begint een beetje te lachen. ‘Maar ben je niet benieuwd hoe het eruit ziet?’ vraag ik nieuwsgierig. ‘Het ziet er best mooi uit.’ ‘Dat zou best kunnen,’ antwoordt hij ‘maar ik ben gewoon te bang.’ ‘Waarvoor ben je dan bang?’ vraag ik. ‘Weet ik niet.’ antwoordt hij, ‘ik denk dat ik bang ben dat ik door het glas val en dan door een flits geraakt wordt.’ Ik heb met hem te doen, maar de reden is een beetje vaag. Je kan helemaal niet door dubbelzijdig glas heen vallen. Je kan er

zelfs overheen lopen. Maar hoe ga je dat uitleggen aan iemand die ervan overtuigd is dat hij er wel doorheen kan? 'Maar Macen, ik ben toch bij je?' zeg ik terwijl ik hem van me af duw, vasthoud en hem in zijn ogen kijk. 'En wat zeg jij altijd over ons?' 'Samen kunnen we alles aan.' fluistert hij terug. 'Precies!' zeg ik. Ik geef hem weer een knuffel. 'Dus kan je je ogen open doen zodat we samen kunnen kijken naar de lichtstorm?' 'Kunnen we dan wel zo blijven staan?' vraagt hij, terwijl hij zijn gezicht uit mijn trui haalt en omhoog naar mij opkijkt. 'Tuurlijk, Macen!' zeg ik tevreden. Het is me in ieder geval gelukt om Macen naar de lichtstorm te laten kijken. Precies op het moment dat Macen zijn ogen open doet, komt er een lichtflits vlak voor het raam naar beneden. We schrikken ons rot en Macen trekt zich nog dichtër naar me toe.

~

Het is de eerste keer dat ik een lichtstorm meemaak met mijn quirks. Het voelt best raar, maar het lijkt alsof ik er zelf geen controle meer over heb. Door Macen's lichaamswarmte wordt mijn bovenlijf niet koud, maar ik voel dat mijn voeten pijn gaan doen van het staan, doordat het bloed in mijn onderbenen is gaan stollen. Als ik nog langer blijf staan, dan zak ik straks door mijn benen heen en lig ik hier op de grond. 'Het is eigenlijk best mooi.' Hoor ik Macen onder me zeggen. 'Ja hè,' zeg ik, 'maar zullen we gaan zitten? Mijn voeten beginnen pijn te doen.' 'Wat heb je ermee gedaan dan?' vraagt hij. 'Ik heb geen flauw idee, ik denk gewoon dat het komt omdat jij aan me hangt' zeg ik plagerig. 'Hahaha,' zegt hij sarcastisch terwijl hij de bank aan het pakken is. Het is heel handig, de bank is op wieltjes. Zo kan die overal in de kamer staan. Gelukkig beslist Macen om nog steeds tegen me aan te zitten, anders zou mijn hele lichaam bevroren zijn. We praten over van alles en nog wat, terwijl we naar de lichtstorm aan het kijken zijn, maar ik kijk niet alleen naar de storm. Na een tijdje zie ik dat mijn voeten blauw worden. Ik loop altijd op blote voeten, dus het zal best wel erg opvallen. Laat ik maar hopen dat niemand iets ziet of er iets over zegt.

De lichtstorm duurt erg lang deze keer. Normaal duren ze maar twee uurtjes, maar de storm is nu nog steeds bezig en het is al half 6 's avonds. Macen's moeder vroeg al of ik mee wilde eten, dus ik besluit om dat maar te doen. Want de lichtstorm is niet alleen stralen licht deze avond, maar het regent en waait ook heel hard deze keer, dus het is best gevaarlijk om naar buiten toe te gaan. Macen en ik kijken al niet meer naar de lichtstorm, maar we hebben besloten om een spelletje op de Switch te gaan spelen. We spelen de hele avond leuke oude games.

De lichtstorm is om 11 uur 's avonds nog steeds niet afgelopen, dus ik besluit om ook bij Macen te blijven slapen. Het duurde even voordat ik mijn ouders had overgehaald, maar uiteindelijk mocht het. Omdat

Macen de storm nog steeds een beetje eng vindt, liggen we samen in zijn bed. Hij vroeg aan me of ik dat voor hem wilde doen. Ik vond het wel een beetje raar en spannend, maar ik stemde in, maar ook al zou ik nog twijfelen, ik zou niet weg kunnen. Hij ligt zo dicht tegen me aan, dat ik niet weg zou kunnen komen. Macen trilt helemaal in mijn armen, zo bang is hij óf zo koud heeft hij het. Sinds ik mijn quirks niet kan beheersen, zou het kunnen dat mijn lichaamstemperatuur lager is dan normaal. Ik voel daar niks van, want de temperatuur is altijd al laag sinds ik mijn krachten heb. 'Hey Macen,' vraag ik zacht, 'ben je nog steeds bang?' Ik voel dat Macen knikt en dat stelt me eigenlijk wel gerust. Hij weet namelijk nog niet dat ik quirks heb en dat wil ik graag zo houden. Hoe zou ik het hem überhaupt uit moeten leggen? Hij zou het nooit geloven. 'Ik ben zo blij dat je bij me bent vandaag,' zegt Macen blij, maar ik hoor nog steeds het kraakje in zijn stem van de angst. 'Vorige keer toen er een lichtstorm was, was ik op vakantie in Canada. Toen ik thuis kwam, probeerde ik iets met mijn vrienden af te spreken, maar wie ik ook belde, niemand nam op. Ik heb nooit meer wat van ze gehoord na die lichtstorm.' Ik voel dat mijn trui nat wordt en ik hoor zacht gesnik. Ik trek Macen nog dichtër naar me toe en wrijf over zijn rug heen, net zoals mijn moeder dat vroeger bij mij deed om me te troosten. Hij slaat zijn armen om me heen en duwt zijn gezicht nog verder mijn trui in. 'Dat is echt heel erg,' zeg ik zussend terwijl ik nog op zoek ben naar de juiste woorden. 'Gelukkig heb je nu een andere vriend om je storm ervaringen mee te delen.' 'Ja, gelukkig wel,' zegt hij opgelucht. Hij haalt zijn gezicht uit mijn trui, droogt zijn tranen af, kijkt me met een glimlach aan en gaat iets hoger liggen, zodat hij op ooghoogte ligt. 'En jij Jack?' begint Macen 'Hoe was jouw vorige lichtstorm?'

'Wat moet ik zeggen?' denk ik bij mezelf 'Ik mag hem niet vertellen wat er na een lichtstorm gebeurd, maar ik mag hem wél vertellen dat ik een META ben. Maar wil ik dat? Of zal ik wachten tot de tijd rijp is?' Ik besluit om het geheim te houden en het hem niet te vertellen in plaats daarvan zeg ik: 'Vorige keer was ik buiten met vrienden een sneeuwballengevecht aan het houden, toen er ineens een flits kwam. We renden met z'n allen naar mijn huis en hebben met elkaar de lichtstorm bekeken.' Het was geen volledige leugen, het begin was namelijk waar. Toch voelde ik mijn voeten en handen trillen. Liegen tegen Macen is iets wat ik nog nooit gedaan had, maar nu moet ik wel. 'En vond je het toen mooi?' vraagt Macen nieuwsgierig. 'Hoezo?' vraag ik 'Ik vind de flitsen altijd geweldig!' 'Maar de vorige keer waren ze anders dan normaal.' antwoordt Macen 'Vorige keer zag ik ook een blauwe straal ertussen. Hij was heel ver weg, maar ik zag hem wel. Ik denk dat de hele wereld het zag. Het was echt heel bijzonder. Heb jij enig idee wat het zou kunnen zijn?' Natuurlijk weet ik wat het is. In die brief stond dat ik speciaal was en als dit zo bijzonder was, moet het wel een teken zijn geweest aan de hele wereld

dat er een speciale META was ontstaan. Maar dat kan ik natuurlijk niet tegen Macen zeggen. 'Ik weet het niet,' zeg ik daarom maar, 'maar het klinkt inderdaad heel bijzonder.' Ik voel dat het kouder om ons heen wordt doordat ik tegen hem lieg. Ik zie dat er zich kleine ijspegels op mijn handen en voeten vormen. Macen kruipt weer in mijn trui. 'Waarom is het opeens zo koud?' vraagt hij met een bibberende stem. Het is maar goed dat hij zijn hoofd in mijn trui heeft gestopt, want dan ziet hij niet dat er tranen over mijn wangen lopen, maar deze niet eens het einde van mijn gezicht bereiken, want voordat ze de kans hebben om van mijn wang af te vallen, zijn ze ijs geworden. 'Ik weet het niet' zeg ik zo neutraal mogelijk. Met deze derde leugen verandert het hele bed in ijs en vliegt Macen's enige raam in zijn kamer open. Een ijskoude gure wind vliegt naar binnen toe. 'Wat heb ik gedaan?' fluister ik hardop denkend, maar Macen hoort het gelukkig niet. Hij schrikt van het open raam en rent om het dicht te doen, maar glijdt uit over mijn ijs. Hij krabbelt overeind en ziet dan zijn bed. Hij schrikt zich rot en staat aan de grond genageld wanneer hij ziet dat zijn mooie tweepersoons zwart-grijze bed nu wit-blauwig is van het ijs. 'Hoe...?' Hij stottert bij het uitspreken van de zin die hij wilt zeggen. 'Hoe is mijn bed van ijs geworden!?' schreeuwt hij wanhopig. Dan ziet hij dat ik er nog lig en totaal geen teken van kou laat zien, terwijl hij staat te bibberen. En hij ligt niet eens in het ijsbed. 'En hoe kan jij het niet koud hebben!?' vraagt hij aan mij, nog steeds wanhopig en een beetje bezorgd. Ik voel dat ik mijn krachten pas weer kan beheersen wanneer ik hem de waarheid vertel. 'Dat smelt wel weer.' zeg ik emotioneel terwijl ik naar hem toe loop en naar het bed wijs. Ik geef Macen een schouderklopje en loop dan verder naar het raam om het raam weer terug in zijn scharnieren te zetten. 'Macen, kom eens bij me.' zeg ik terwijl ik naar de bank toe loop. 'Ik moet je wat vertellen. Iets wat ik je al veel eerder had moeten laten weten.'

~

'Wat is het, Jack?' vraagt Macen met een bezorgde blik. 'Kan je een geheim bewaren?' vraag ik aan hem. Hij knikt hevig. 'Zelfs als je het ook niet aan je ouders of je zus mag vertellen?' vraag ik met een serieus gezicht. 'Als dat betekent dat ik dit te horen krijg, dan wel!' zegt hij met een grijns op zijn gezicht. 'Okay,' zeg ik met een glimlach, 'wat je zo meteen te horen krijgt, weten alleen mijn ouders, Emma en mijn tante Linda. Jij bent de vijfde die dit te horen krijgt, maar je bent de eerste van mijn vrienden.' Aan Macen's gezichtsuitdrukking te zien vindt hij het heel spannend. 'Ten eerste moet je geloven in het onmogelijke. Doe je dat, Macen?' 'Ja!' zegt Macen uitbundig, 'Ik geloof zelfs in superkrachten!' 'Dan denk ik dat je dit ook gaat geloven.' Zeg ik tegen hem. Ik pak zijn handen vast, haal diep adem en zeg dan: 'Ik ben een superheld. Ik heb twee superkrachten waarmee ik mensen wil redden

van slechte META's (zo heten mensen die krachten hebben). Ik ben dus al een speciaal persoon, maar mijn krachten zijn zelfs in de META-Verse uniek. Macen, ik ben niet alleen een Jack Frost cosplayer. Ik ben dé Jack Frost van nu.' Ik maak een sneeuwvlokje en blaas het op Macen's neus. 'Dit is zo cool!!' schreeuwt Macen. 'Ik heb een vriend met superkrachten!!' 'Ssst,' sis ik zo hard als ik kan. 'Je ouders en zus mogen het niet weten, remember?' 'Oja,' zegt hij, 'maar hoe lang heb je die krachten al?' 'Eigenlijk heten ze quirks,' verbeter ik hem, 'maar ik heb ze al sinds ik op de Heyschool zit.' 'Maar je hebt het dus al ruim drie jaar voor me geheim gehouden?' vraagt Macen. 'Ja,' antwoord ik een beetje schuldig, 'en om eerlijk te zijn, was ik nooit van plan geweest om het je te vertellen, maar het voelt zo goed dat je het nu eindelijk weet! Je wilt niet weten hoe lang ik al een sneeuwvlokje op je neus wilde blazen of een sneeuwbal op je hoofd wilde gooien midden in de zomer.' 'Maar waarom heb je het niet eerder verteld?' vraagt Macen met een treurige blik, 'ik had het sowieso geloofd en dan had je het nooit geheim hoeven te houden.' 'Het spijt me,' zeg ik terwijl ik mijn hoofd op zijn schouder leg. 'ik had het je inderdaad eerder moeten vertellen, maar ik dacht dat je dan alleen vrienden met me zou zijn om mijn quirks.' 'Maar natuurlijk niet,' zegt Macen een beetje verontwaardigd, 'We zijn vrienden omdat we elkaar erg aardig vinden, maar nu ben jij wel de coolere van ons twee!' Hij geeft me een dikke knuffel. Na nog wat gepraat te hebben besluiten we om naar bed te gaan.

Hoofdstuk 3: Redder in nood

De volgende ochtend ligt Macen met zijn rug naar me toe aan de andere kant van het bed. Aan zijn ademhaling te zien, slaapt hij nog. De lichtstorm is de hele nacht doorgegaan, dus er zullen vast veel nieuwe META's zijn. Het is al droog buiten, maar af en toe schiet er nog een lichtstraal naar beneden. Ik kijk op mijn telefoon en zie dat ik drie nieuwe berichten heb. Twee van het MST en één van tante Linda. Ik besluit om als eerste het bericht van tante Linda te lezen. Het was gisteravond laat nog verstuurd:

Hey Jack! Nate en Barry zijn nog niet thuis gekomen. Ik vrees dat ze door de storm getroffen zijn. Zou jij alsjeblieft voor me willen zoeken naar ze?

'Oh nee!' zeg ik zachtjes terwijl ik mijn hand voor mijn mond sla. Nate en Barry zijn de twee oudste zonen van tante Linda. Naast familie zijn we ook goede vrienden van elkaar. Nate is 20 jaar en Barry 18. Het zou wel cool zijn als ze META's worden, maar de enige die weet wat er met ze gaat gebeuren ben ik. Ik hoop dat ik ze mag helpen! Tijd om daar achter te komen. Ik open het eerste bericht van het MST:

*Beste Jack,
wij verzoeken jou om Nate Soft zo snel mogelijk op te sporen en naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis te brengen. Hij is geraakt door een lichtstraal terwijl hij een ijzeren voetbaldoel vasthield. Hij heeft hierdoor de krachten gekregen om dingen in ijzer te veranderen en om zijn eigen ijzeren voorwerpen te creëren. Wanneer hij wakker wordt zal hij dezelfde huidskleur houden, maar zijn haar verandert wel. Dit wordt donkerblond met een zilveren pluk erin. Al deze informatie mag je niet aan je Hit vertellen, hij moet het zelf uitzoeken. Dit is de eerste keer dat je een Hit helpt, dus wees voorzichtig en doe je best!
Groeten van het META-SupportTeam (MST)*

'Wat een coole quirk!' denk ik bij mezelf. 'En ik mag Nate helpen, dat is super!' Ik kijk nog even naar het bericht om te kijken wanneer het gestuurd is. Het berichtje is al vanmorgen gestuurd om 8.15 AM. Ik kijk op de wekker en zie dat het al 12 uur 's middags is. 'Wat!? Al zo laat!?' schreeuw ik door de kamer. Macen wordt met een schok wakker. 'Wat is er?' vraagt hij nog half slaperig. 'Het is al twaalf uur!' zeg ik, wijzend naar zijn wekker. 'Oh, dat kan,' zegt Macen nuchter, 'ik word meestal pas rond twee uur wakker als ik uit kan slapen.' Hij gaat wat meer naar mij toe liggen en sluit dan zijn ogen weer. 'Als dit bericht om kwart over acht is verstuurd, dan ligt hij daar al bijna vier uur!' denk ik hardop. 'Waar heb je het over?' vraagt Macen murmelend. 'Niks bijzonders,' antwoord ik, 'ik

leg het je straks wel uit. Als je dan nog wakker bent tenminste.' 'Okay,' zegt Macen nieuwsgierig. 'dan hoor ik het zo wel.' Ik kan het hem nu niet vertellen, want ik moet het tweede berichtje van MST nog lezen:

Beste Jack,

wij verzoeken jou om Barry Soft zo snel mogelijk op te sporen en naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis te brengen. Hij is geraakt door een lichtstraal terwijl hij aan het rennen was. Hij heeft hierdoor de krachten gekregen om supersnel te kunnen rennen. Wanneer hij wakker wordt zal hij dezelfde huidskleur houden, maar zijn haar verandert wel. Dit wordt donkerblond met groene puntjes. Al deze informatie mag je niet aan je Hit vertellen, hij moet het zelf uitzoeken. Dit is de eerste keer dat je een Hit helpt, dus wees voorzichtig en doe je best!
Groeten van het META-SupportTeam (MST)

'Woohoo!! Ik mag Nate en Barry helpen! Wat een geluk!' denk ik bij mezelf 'Macen,' begin ik. Macen draait zich om en kijkt me aan. 'Ik moet gaan. Maar morgen zie ik je weer en dan leg ik alles uit! Nu moet ik heel snel weg, want ik moet mijn neven helpen.' 'Hmm, okay.' antwoord Macen een beetje teleurgesteld. 'Je weet waar alles ligt. Ik ga nog even slapen.' Macen draait zich weer om. Ik pak wat kleren en ga me wassen. Daarna geef ik Macen nog een dikke knuffel, bedank zijn ouders en ren naar de bushalte.

~

Ik moet met de bus naar Akersloot, want daar wonen Nate en Barry. Ondertussen ben ik aan het appen met tante Linda om erachter te komen waar de jongens zouden kunnen zijn. Al snel is het mij duidelijk dat de jongens die avond zouden gaan voetballen en daarna niet meer terug thuis gekomen zijn. Ik weet precies waar ik naartoe moet, want ik ben vaak met hun bij dat voetbalveld geweest. We gingen dan niet voetballen, want ik heb een hekel aan voetbal, maar we gingen praten over van alles en nog wat en keihard lachen als er iemand van de halfpipe viel.

Nu de bus eindelijk aangekomen is op mijn bestemming, ga ik rechtstreeks naar het voetbalveld. Daar liggen ze dan, mijn twee neven. Het is stil. Er is helemaal niemand. De straten zijn leeg. Ik bel een ambulance, zodat de jongens meteen naar een ziekenhuis gebracht kunnen worden. Daarna bel ik tante Linda om haar te vertellen dat ik haar jongens heb gevonden en dat ze snel moet komen, zodat ze met de ambulance mee kan. Een paar minuten later komt zowel de ambulance als tante Linda vrijwel tegelijk aan. Ik had verwacht dat tante Linda heel verdrietig zou zijn, maar ze kijkt juist heel blij. 'Waarom zie jij er zo vrolijk uit?' vraag ik aan tante Linda. 'Oh, dat weet je

natuurlijk niet!' begint ze 'Sinds dat jij een META bent geworden, heb ik onderzoek gedaan naar hoe META's ontstaan en hoe zij hun quirks krijgen. Uit mijn onderzoek is gebleken dat mensen door een lichtstorm nie...' Ik stop mijn hand voor haar mond terwijl ik in haar oor fluister: 'Ik weet genoeg, dankjewel.' 'Okay. Maar daar ben ik dus zo blij om!' tante Linda klinkt hier echt veel te enthousiast over. 'Weet je hun krachten al?' vraagt ze met een nieuwsgierige blik. 'Tja,' zeg ik, 'dat weet ik wel, ja. Maar ik mag het nog niet vertellen. Ze moeten er zelf achter zien te komen.'

We komen in het ziekenhuis aan en er heerst heel veel paniek. Het hart van Barry klopt na het reanimeren veel sneller dan een normaal hart en bij Nate is er geen hartslag meer te meten. Zijn hart is omhuld met een metalen laag waardoor een schok toedienen geen zin heeft. Ze worden naar de META-afdeling gebracht. Daar worden nog een paar testen op hun gedaan. Daarna besluit ik om de jongens alleen met hun moeder te laten voor de rest van de dag.

Ik loop de kamer uit en zie dat Emma het ziekenhuis binnenkomt samen met een vrouw die ik ken. Ik zie dat ze alle twee een kind vasthouden. Als ik goed kijk zie ik dat de vrouw de moeder is van Luke. Ik ren naar beneden en binnen een minuut ben ik bij Emma. 'Hey Bob!' zegt de moeder van Luke (Francisca) 'Wacht,' zegt Emma tegen Francisca, 'Bob? U kende hem nog voordat hij dit werd?' 'Jazeker,' antwoordt Francisca, 'hij was de beste vriend van mijn oudste zoon Luke.' 'Waar is hij?' vraag ik met een bezorgde blik aan de vrouwen. 'Die is thuis. Hij was niet buiten tijdens de lichtstorm,' zegt Francisca opgelucht. 'Gelukkig heb ik een van mijn jongens kunnen redden, maar deze twee zien er heel slecht uit. Ik hoop dat ze het gaan halen.' Haar stem wordt droeviger en de tranen staan in haar ogen. 'Het komt wel goed met ze.' Antwoord ik om haar gerust te stellen. 'Emma en ik gaan ervoor zorgen dat zij er weer helemaal bovenop komen!' Met een vastberaden blik kijk ik eerst naar Francisca en dan naar Emma. Emma knikt instemmend. Ik pak het kind uit Francisca's armen en zeg dat ze naar huis kan gaan.

'Dus?' begint Emma, 'Wat weet je allemaal van deze jongens?' 'Niet heel veel,' antwoord ik. 'Sil, de jongen die jij vast hebt, is 10 jaar oud en houdt heel erg van Donald Duck. Hoepo is 8 jaar en houdt heel erg van klimmen en klauteren. Ze zijn de twee jongere broertjes van mijn beste vriend van mijn basisschool Luke. Ik zou eerst samen met hem naar de Heyschool gaan, maar hij werd niet toegelaten. Hij is 16 jaar en zit nu op de Wannabe. Hij houdt heel erg veel van gamen en soms gaat hij naar buiten om te freerunnen. Hij heeft geen quirks en weet daar ook niks vanaf. Ik heb hem al een tijdje niet gesproken, though.' 'Okay,' zegt Emma, 'dat is al best wel veel nuttige informatie!' 'Vind je?' vraag ik. 'Jazeker,' zegt ze, 'ik wist dit allemaal nog niet, hoor!' 'Maar nu de

belangrijkste vraag!' begin ik 'Wat zijn hun quirks?' 'Hmm,' Emma kijkt nadenkend de lucht in. 'ik weet niet of ik het je mag vertellen. Als ik het je vertel mag jij het hun niet vertellen, okay? Ze moeten er zelf achter zien te komen.' 'Okay,' zeg ik, 'dus? Wat hebben ze?' 'Laat ik beginnen met Hoepo,' antwoord Emma, 'Hoepo heeft de krachten gekregen om te vliegen. Daarnaast zal hij rode laserstralen kunnen schieten uit zijn ogen. Zijn huid zal bleker worden en zijn haar wordt zwart met een rode pluk erin.' 'Wow! Dat is zo cool!' zeg ik enthousiast. 'Ja hè,' zegt ze, 'maar Sil wordt nog veel cooler! Sil kan na zijn coma teleporteren, vuurballen gooien, een vuurschild om zichzelf heen maken én vliegen. Wanneer hij wakker wordt, zal zijn huid donkerder worden en zal zijn haar veranderen in een lichtgroene kleur.' 'Dat is zo veel meer! Wat een bofkont!' zeg ik. 'Ja, echt hè' antwoordt Emma, 'Ik kan alleen maar gedachten lezen en heb telekinese.' 'Dat is toch ook cool?' zeg ik 'Ja,' antwoordt ze, 'maar lang niet zo cool als de krachten van hun.'

Wanneer we de kinderen hebben afgegeven bij de testen, scheiden onze wegen. Emma blijft nog in het ziekenhuis en ik ga naar huis. Ik had mijn ouders al laten weten dat ik later thuis zou komen, maar nu ik weer thuis ben, willen ze alles weten. Ik vertel ze álles. Ze lijken zeer geïnteresseerd in mijn verhaal. Ik besluit om Macen nog even te bellen om te laten weten dat ik weer thuis ben en wat er allemaal gebeurd is. Daarna ga ik naar buiten en vlieg mijn dagelijkse rondje.

Het leven is hectisch en er is zoveel gebeurd deze dagen. Meerdere kennissen van mij worden META's en Macen weet nu van mijn krachten. De lichtstorm was reusachtig deze keer, hij heeft nog nooit zo lang geduurd. Ik zie dat er een aantal gebouwen verwoest zijn door de inslagen van de stralen. Aan de ene kant ben ik superblij, maar aan de andere kant ben ik doodsbang. Zo'n lange lichtstorm betekent veel nieuwe META's en waarschijnlijk hebben deze nieuwe mensen met quirks niet allemaal goede bedoelingen. Ik drijf weg in mijn gedachten totdat ik opeens een harde knal hoor. Ik schrik me rot en vlieg er meteen naartoe. Het gegil van de mensen wordt steeds luider en wanneer ik in het winkelcentrum aangekomen ben, zie ik wat er gebeurd is.

Hoofdstuk 4: Bang voor het onbekende

In het winkelcentrum is iedereen in rep en roer. De chaos is losgebarsten. Het hele plein staat vol met mensen en in de verte zie ik dat steeds meer gebouwen in vlammen opgaan. Ik ren naar binnen en probeer nog een paar mensen te redden. Ondertussen kijk ik ook of ik kan vinden wie of wat deze vlammen veroorzaakt. Ik evacueer de mensen die op het plein staan naar buiten toe, zodat zij in ieder geval veilig zijn. Terwijl de mensen naar buiten toe lopen, zie ik iemand springen van dak naar dak. Het persoon heeft een oranje-zwart pak aan. Hij heeft geen haar, maar er zitten vlammen op zijn hoofd. Sommige mensen kijken naar boven en schreeuwen het uit wanneer dit mysterieuze persoon een vuurbal op de menigte schiet. Vanaf de zijkant schiet ik een ijsstraal op de bal, waardoor deze in de lucht ontploft. De mensen rennen nog sneller naar buiten. Wanneer alle mensen weg zijn en ik en het mysterieuze persoon alleen over zijn, sta ik in het midden van het winkelcentrum op het plein. Het mysterieuze persoon staat tegenover mij 'Ik kan nooit in mijn eentje van je winnen.' Zegt hij. 'Tot ziens, Jack Frost!' Hij laat een gemene angstaanjagende lach horen terwijl hij over mij heen op één van de winkels springt en door één van de glazen platen in de muur naar buiten toe gaat. Verward loop ik naar buiten toe, waar nieuwsreporters mij al aan het opwachten zijn om allerlei vragen te stellen, maar ik kan hun geen antwoorden geven. Alles lijkt één grote waas en ik kan niet meer helder denken. Het is niet dat ik nog nooit een gevecht heb gehad, maar dit was anders. Deze persoon had quirks. Dit is nieuw. Vroeger waren quirks zeldzaam, maar door deze lichtstorm zullen veel meer mensen over de hele wereld quirks hebben. Wie weet hoeveel bad guys er straks zullen zijn met quirks. Ik besluit om naar Emma te gaan om dit allemaal te vertellen. Zij is de enige andere META die ik ken en die het verhaal vast wel zal begrijpen. Ik ren voorbij de journalisten en ga zo snel mogelijk naar Emma's huis.

Ik druk op de bel. De moeder van Emma doet open. 'Hey Jack,' zegt ze, 'je komt vast voor Emma?' 'Ja,' zeg ik, 'is ze nog wakker?' 'Jazeker,' antwoordt ze, 'ze zit op haar kamer. Kom maar binnen.' Ik stap naar binnen en loop gelijk naar boven toe. 'Ik dacht al dat je snel zou komen.' zegt Emma wanneer ik haar kamerdeur open doe. Ze draait haar bureaustoel om, zodat ze me kan aankijken. Ik zie dat haar laptop achter haar aanstaat waarop verschillende tabbladen openstaan van nieuwssites. 'Je hebt me gevolgd?' vraag ik, wijzend naar de laptop achter haar. 'Ja,' zegt ze schaamteloos. 'Dus hoe was het? Je eerste gevecht met een META?' 'Hoe weet jij nou weer dat het een META is?' vraag ik. 'Nou, dat lijkt me duidelijk.' begint Emma. 'Er ontstaat niet zomaar brand in een winkelcentrum en daarnaast had dit persoon volgens omstanders haar als vlammen. Dat is geen normaal persoon.'

'Okay,' zeg ik, 'dat is waar. Het kan niet anders dan dat het een META is. Maar wat ik niet begrijp, is dat hij zei dat hij me niet in zijn eentje kon verslaan. Wat heeft dat nou weer te betekenen?' 'Weet je nog toen je die doos kreeg?' vraagt Emma aan mij. 'Maar natuurlijk!' antwoord ik. 'En wat stond er toen in die brief?' vraagt ze met een nieuwsgierige blik, alsof het antwoord daarin zou zitten. 'Dat weet ik niet meer,' antwoord ik, 'ik weet alleen nog dat ik na die brief mijn pakket open mocht maken.' 'Maar waarom kreeg je dat pakket?' vraagt Emma 'Ooooh!' Er begint een belletje bij mij te rinkelen, 'omdat ik speciaal ben!' 'Precies!' zegt Emma, 'daarom kunnen ze jou niet in je eentje ombrengen. Je bent te sterk.' 'Ik?' vraag ik met een verbaasde blik, 'Te sterk? Nee joh, hoe kom je daar nou weer bij.' 'Dat heb je nu misschien nog niet door, aangezien ik je alleen maar de basis dingen geleerd heb,' antwoordt Emma, 'maar wanneer jij je krachten vaker gaat gebruiken, wordt jij onverslaanbaar.' 'Hahaha!' ik begin sarcastisch te lachen. 'Ja, sure. Ik word onoverwinnelijk.' Emma zucht diep. 'Okay, dan niet.' zegt ze 'Maar je moet je krachten wel meer gaan gebruiken, zodat ze sterker kunnen worden. Kom, we gaan naar buiten.' 'Maar waarom?' vraag ik 'Al die mensen die me willen interviewen lopen nog rond. Hoe kan ik nu ongezien over straat?' 'Ik heb wel wat voor je.' zegt Emma. Ze pakt een zwart t-shirt en een zwarte spijkerbroek uit haar kast. 'Hier, trek dit aan. Dan heb je minder kans om gezien te worden.' Ik loop naar de badkamer en kleed me om. Ik krijg ook nog een zwart vest van haar, dat iets te groot is, met een capuchon, zodat mijn witte haren niet opvallen. Samen gaan we op pad.

'Kom op, Jack! Bevries die boom nou!' schreeuwt Emma. 'Ssst, niet zo hard.' sis ik terug. 'Als mensen weten dat ik hier ben, is mijn rust voorbij.' 'Oja, sorry.' zegt ze met een zielige blik. Ik stamp op de grond en de grond bevriest. Alles in mijn omgeving bevriest behalve de boom die Emma had aangewezen. 'Hoe moet dat ooit nog goed komen?' zegt Emma hoofdschuddend. 'Het zijn alleen nog je voeten waar we aan moeten werken en ik krijg alweer twee nieuwe META's. TWEE!' 'Rustig, Emma.' zeg ik. 'Het komt wel goed. En anders neem ik Barry en Nate mee en kunnen we ze met z'n tweeën alle vier trainen. Dan kan je na die trainingen mij nog trainen. Is dat een goed idee?' 'Je bent geweldig, Jack!' zegt Emma. Ze rent naar me toe en omhelst me. 'Dan kunnen we elkaar helpen om beter te worden in trainen en dan kan ik jou ook nog helpen met je krachten beheersen. Woohoo, dit wordt geweldig!'

...

'Heb je hem gevonden?' zegt een duistere stem. 'Ja,' zegt de man met vuur haar. 'hij woont in Haarlem, niet ver van hier.' 'Goed,' zegt de duistere stem, 'voor zo'n speciaal iemand hebben we meer bad guys nodig. Zorg ervoor dat de nieuwe META's weten dat de League of

Villains nieuwe leden zoekt. Onze groep moet zo groot worden als de kracht van Jack Frost.' 'Ja, meester.'

...

~

Er zijn nu al een paar weken voorbij en ik heb elke dag getraind met Emma, maar ik kan mijn voeten nog steeds niet beheersen. Het gaat al beter, het ijs is al gericht, dus het gaat de goede kant op, maar het is het nog niet. Ik ben op onze afgesproken plek om te trainen, maar Emma is nog niet op komen dagen. Raar, het is niks voor Emma om te laat te komen. Ik bel haar, maar ze neemt niet op. Ik bel haar nog een keer, maar ze neemt weer niet op. 'Dit wordt de laatste keer!' denk ik bij mezelf, maar precies op het moment dat ik haar wil bellen, belt zij mij. 'Hey Jack!' schreeuwt ze door de telefoon 'Ik heb het nu heel druk. Ik heb net te horen gekregen dat Sil en Hoepo snel zullen ontwaken, dus ik ben onderweg naar het ziekenhuis. Het wordt dus geen trainen vandaag... Misschien tot zo in het ziekenhuis en anders tot morgen.' *beep* De telefoon wordt weer opgehangen. 'Nou, dat was een eenzijdig gesprek.' denk ik hardop. Ik spring op en vlieg naar het ziekenhuis.

...

'De eerste META's beginnen te ontwaken. Tijd voor actie.' Zegt een kleine jongeman terwijl hij richting het ziekenhuis loopt.

...

Het ziekenhuis ziet al zwart van de mensen, blijkbaar zijn er al meer mensen wakker geworden. Tussen de grote mensenmassa in, zie ik een blonde kop die ik herken als geen ander. 'LUKE!!!' schreeuw ik, terwijl ik mijn weg naar hem toe tussen de mensen door probeer te komen. 'Wie ben jij?' vraagt Luke aan mij terwijl hij me vragend aankijkt. 'Herken je me niet meer?' vraag ik met een teleurgesteld gezicht. 'Nee,' zegt hij hoofdschuddend, 'ik zou me wel iemand herinneren die eruit ziet als Jack Frost. Vroeger keek ik de film waar hij in speelde altijd met een van mijn beste vrienden.' 'Ik weet het,' zeg ik, 'want ik ben die beste vriend.' 'Nee, dat kan niet,' zegt Luke beslist, 'Bob had bruin haar, bruine ogen en was iets gezetter, dat ben jij niet.' 'Weet je dan niet wat voor een verandering Jack maakte toen hij zijn herinneringen terug kreeg?' vraag ik. 'Jawel,' zegt hij fronsend, 'hij ging van een jongen met bruine ogen en bruin haar naar een jongen met...' Hij stopt zijn zin en kijkt me dan verbaasd aan. 'Ik was vroeger Bob Soft, maar nu ben ik de nieuwe Jack Frost,' fluister ik. 'Kijk maar.' Ik open mijn hand en laat een sneeuwvlukje tevoorschijn komen. Luke kijkt vol verbazing. Hij schrikt

wanneer ik het sneeuwvlokje naar hem toe beweeg en op zijn neus laat smelten. Dan verschijnt er een brede glimlach op zijn gezicht. 'JE BENT HET ECHT!' Schreeuwt hij enthousiast. 'Ja, dat ben ik zeker!' zeg ik lacherig. Hij stort zich op me en begint me heel stevig te omhelzen. Ik krijg bijna geen adem meer, maar dat maakt me niet uit. Nu weten alle mensen die ik wil dat het weten van mijn krachten. 'Kom, we gaan naar binnen.' zeg ik terwijl ik wijs naar de deur waar nu niemand meer voor staat. 'Jaa, let's goo!' zegt Luke. Samen, druk pratend, lopen we naar binnen toe.

We hebben heel veel bij te kletsen, dus voor we het weten, staan we al in de kamer van Hoepo en Sil. Emma en Francisca staan al bij het bed en Hoepo en Sil zijn al wakker. Wanneer we binnen komen kijken ze ons stralend aan. 'Jack, je bent er!' zegt Emma verrast terwijl ze naar me toe komt rennen om me een knuffel te geven. 'Tuurlijk ben ik er,' zeg ik, 'en ik heb ook iemand meegenomen die in de menigte buiten stond te wachten.' 'Luke!' schreeuwt Francisca terwijl ze naar hem toe komt rennen. 'Mam,' zegt Luke een beetje geërgerd, 'ik hoef geen knuffel.' 'Okay, dan niet.' zegt zijn moeder teleurgesteld. 'Nou, kom op Luke. Geef mam nou eens een knuffel!' zegt Sil vanuit het bed. 'Nee,' zegt Luke beslist, 'ik ben klaar met al dat kleffe gedoe.' 'Nou, dan krijgt ze wel een knuffel van mij hoor.' zeg ik plagerig terwijl ik Francisca een knuffel geef. Luke kijkt me diep in mijn ogen aan. 'Wat?' vraag ik, 'wil jij ook een knuffel van mij?' 'Nee, laat maar zitten.' zegt Luke. 'Maar hoe zijn mijn kleine broertjes?' vraagt hij aan Emma en indirect aan Sil en Hoepo. 'Het gaat prima met ze.' antwoordt Emma. 'Ze moeten nog even door wat testen heen en dan zijn ze klaar.' 'Wow!' zegt Francisca, 'mijn kinderen kunnen eindelijk naar huis!' 'Ja, het was wel stil zonder jullie.' zegt Luke. 'Jack, je wordt gebeld.' zegt Emma terwijl ze wijst naar mijn lichtgevende broekzak. 'Oh, thnx!' zeg ik, 'Ik ben zo terug!'

Wanneer ik de telefoon opneem hoor ik een computerachtige stem die zegt: *'Hallo Jack, het MST hier. Wij bellen je om te zeggen dat een van jouw Hits wakker is geworden. Ga zo snel mogelijk naar het ziekenhuis toe waar zij ook zitten en zorg ervoor dat alles goed verloopt. Tot ziens!'* Daarna wordt de telefoon weer opgehangen. Ik loop terug de kamer in en vertel dat ik moet gaan. Ik heb nu weer het nummer, Instagram en Snapchat van Luke, dus ik zal weer vaker contact met hem hebben.

Eenmaal in de kamer van Barry en Nate aangekomen, zie ik dat Barry al wakker is geworden. 'Hey Barry!' zeg ik plagerig, 'Goeiemorgen!!' 'Wat doe jij hier, Jack?' vraagt hij. 'Gewoon,' antwoord ik, 'wachten totdat jullie uit je coma zijn geraakt.' 'En dat noem jij gewoon?' vraagt hij. 'Ja, voor mij...' 'Wacht, jullie!??' Barry onderbreekt me. Hij is nu wel klaarwakker,

dus dat scheelt. 'Ja, kijk maar naast je.' zeg ik. 'maar je mag nog niet uit je bed komen, hoor.' Ik maak een foto van de twee jongens en stuur het naar tante Linda met de tekst eronder: Ze worden wakker, kom snel! 'Maar wat is er dan gebeurd?' vraagt Barry heel verward. 'Nou, jullie waren geraakt door één van de lichtstralen en wij als META's hebben dan de taak om mensen die geraakt zijn (zoals jullie), op te sporen en naar het ziekenhuis toe te brengen, zodat deze Hits kunnen ontwaken uit hun coma. Nu duidelijk?' 'Nope,' zegt Barry, 'het is nu allemaal nog vager.' 'Tja,' zeg ik, 'zo is hoe Emma het me vroeger heeft uitgelegd.' Ik begin keihard te lachen. 'Maar ik zal het je wat duidelijker uitleggen.' Ik begin te vertellen over de lichtstorm en hoe een van de lichtstralen hem heeft geraakt, dat hij nu superkrachten heeft, maar dat hij zelf moet uitzoeken welke. 'En dat is alles dat je moet weten, denk ik.' sluit ik af. 'Wauw,' begint Barry, 'dat is ... een hoop om te verwerken. Maar hoe weet jij dit allemaal, Jack?' vraagt hij aan mij. 'Nou, kijk,' antwoord ik aarzelend, 'dit was niet de eerste lichtstorm. In de vorige lichtstorm, vier jaar geleden, ben ik geraakt. Ik heb superkoele krachten gekregen.' Ik zeg het een beetje lacherig terwijl ik de ramen van ijs maak en een gure wind door de kamer laat waaien. 'Wow,' zegt Barry verbaasd en bibberend, 'wat cool! Maar het is ook heel koud nu. Kan je het ook ongedaan maken?' 'Ja,' antwoord ik, 'dat heb ik pas geleerd van Emma.' Ik gebruik mijn andere hand en hiermee smelt ik het ijs weer, en laat het als water op de grond vallen. 'Alsof er niks gebeurd is!' zeg ik lachend. We zijn zo hard aan het lachen, dat we niet doorhebben dat tante Linda de kamer binnenkomt. 'BARRY, JE BENT EINDELIJK WAKKER!!' schreeuwt ze blij en opgelucht terwijl ze op ons af komt rennen. Ik spring gauw opzij, maar Barry kan geen kant op en wordt bijna doodgeknuffeld. 'Ik laat jullie wel even alleen.' zeg ik terwijl ik de kamer uitloop. 'Ik kom zo wel weer terug.'

Dwalend door het doolhof van ziekenhuisgangen ga ik op zoek naar een dokter die ervoor kan zorgen dat Barry en Nate weer naar huis toe kunnen. Zij moeten namelijk nog wat testen doen voordat ze weg kunnen. Eindelijk, iemand in een wit jasje. Ik spreek hem aan: 'Hallo, meneer de dokter.' 'Hallo Jack,' zegt de dokter. Ik kijk de man verbaasd aan. 'Hoe weet u mijn naam?' vraag ik aan hem. 'Hoe weet ik jou naam?' antwoordt hij lacherig, 'Nou Jack, jij bent al heel beroemd in Nederland. Je bent op het nieuws geweest en nu weet iedereen wie jij bent. Wie had ooit gedacht dat ik zo'n bekend iemand zou ontmoeten in mijn eigen ziekenhuis!' Hij juicht alsof Nederland net het WK gewonnen heeft. 'Maar meneer, ik kwam hier niet voor mezelf óf voor u. Ik kwam hier om te vragen of het mogelijk is om een paar testen op mijn META's te doen, zodat zij naar huis toe kunnen.' 'Jij hebt META's?' vraagt de dokter verbaasd. 'Uhm, ja,' antwoord ik een beetje verward, 'ik ben toch ook maar gewoon een META die dezelfde regels moet volgen als iedereen? Ze zeggen wel dat ik zo speciaal ben, maar dat valt best mee.' 'Nou, ik

zal met je meelopen naar jouw META's.' Zegt de dokter beslist 'Wie weet kunnen we ze al testen.' De dokter loopt met mij mee naar de kamer waar Nate en Barry liggen. Wanneer we binnenkomen, zie ik dat Nate ook al wakker is. Ik ren naar hem toe en geef hem een omhelzing. Ik vertel hem hetzelfde als wat ik bij Barry had gedaan. Wanneer ik alles verteld heb, kunnen de jongens inderdaad de testen ondergaan en kunnen (als de resultaten positief zijn) naar huis.

Terwijl Nate en Barry bezig zijn met hun testen, loop ik naar de kamer van Sil en Hoepo. Alleen Emma en Luke zitten nog in de kamer, de jongens zijn al weg. 'Waar zijn die kleintjes?' vraag ik terwijl ik de kamer binnenloop. 'Oh, Jack!' zeggen Emma en Luke in koor. 'Het gaat prima met ze,' vervolgt Emma, 'ze zijn nu bezig met hun laatste test. Luke heeft me ondertussen al wat meer over jullie verteld en ...' 'Oh nee hè,' zeg ik, 'Luke, wat heb je haar allemaal verteld?' 'Dingen die gewoon iedereen mag weten,' zegt hij met een onschuldig lachje. 'De dingen die alleen tussen ons waren, blijven alleen tussen ons.' 'Je bent echt de bestel' zeg ik terwijl ik bij hem op het bed ga zitten en een arm om hem heen sla. 'Dat weet ik,' zegt hij een beetje arrogant, 'maar ophouden met dat kleffe gedoe, we zijn geen tien meer!' 'Okay,' zeg ik een beetje teleurgesteld, 'maar vertel Emma. Wat heeft hij dan allemaal verteld.' 'Nou,' begint Emma, 'hij vertelde me dat jullie vroeger als een tweeling waren, jullie waren onafscheidelijk van elkaar. Jullie waren elkaars beste en enige vrienden en elke dag waren jullie bij elkaar. Gamen, buiten spelen, logeren, jullie deden het allemaal!' 'Oh, die goede oude tijd.' Zeg ik terwijl ik naar Luke kijk. 'Ja, toen was alles nog wél goed.' zegt Luke verdrietig. 'Hoezo?' vraag ik aan hem. 'Dat vertel ik je wel een keer zonder haar.' fluistert hij. 'Okay, als je het niet wilt zeggen is het ook prima.' zeg ik om ervoor te zorgen dat het niet lijkt alsof Emma buitengesloten wordt. 'Tja, dat was wat hij mij vertelde.' zegt Emma. 'Okay,' zeg ik, 'nou, dat klopt wel aardig.' De dokter komt binnen met Francisca, Sil en Hoepo. 'Luke, Emma, jullie kunnen naar huis.' zegt hij met een vastberaden blik. Iedereen bedankt de dokter en gaat naar huis, behalve Emma. Zij gaat nog met mij mee naar Nate en Barry. 'Wat zijn Nate en Barry eigenlijk van jou?' vraagt Emma aan mij. 'Het zijn mijn neven,' zeg ik, 'ik heette vroeger toch ook Bob Soft?' 'Oja! Dat is waar ook!' zegt Emma glimlachend. 'Ik ben al zo gewend aan Jack Frost, dat ik dat al was vergeten, joh.' 'Maakt niet uit.' zeg ik. 'Kom, we gaan naar binnen.'

...

'Ja, jullie daar!' zegt een man. Francisca, Luke, Sil en Hoepo lopen net naar beneden en worden meteen aangesproken. 'Willen jullie de League of Villains joinen?' 'Wat is de League of Villains?' vraagt Luke 'De LOV is een organisatie die zich tegen de helden van dit universum keert. Ons

eerste doelwit: **Jack Frost.**' legt de man uit met een neutraal gezicht. 'Dus willen jullie ons joinen?' 'Vechten tegen Jack!?' vraagt Luke geshockeerd. 'Ik zou eerder jullie afmaken voor het idee! Dus nee, bedankt voor het aanbod! Wij gaan naar huis! Kom jongens!' Luke neemt Sil en Hoepo bij de hand en loopt naar buiten toe.

...

In de kamer zijn Nate en Barry bezig met de testen. Ze hebben allerlei plakkertjes op hun buik en op de scherpjes is allerlei informatie te zien. Er zijn wel hele rare dingen te zien. Zo is bij Barry de hartslag aanzienlijk hoog en is bij Nate de hoeveelheid ijzer in zijn lichaam niet normaal veel. De doktoren lijken er niet heel raar van op te kijken. Dat is ook best logisch, aangezien in het systeem is aangegeven welke krachten zij hebben ontvangen en waarschijnlijk hebben zij deze quirks al eens eerder gezien. Na de testen is alles goed en mogen ze naar huis. Emma en ik zwaaien ze uit en lopen dan terug naar huis. We praten over onze META's en hoe lang het ongeveer zal duren voordat ze contact met ons hebben opgenomen. Vlak voordat we bij haar huis zijn, pakt ze opeens mijn hand en trek me naar haar toe. 'Weet je, Jack.' Zegt ze op een zachte toon. 'We zijn nu weer wat vaker bij elkaar en dat gaat ook weer vaker gebeuren, maar voel jij ook iets tussen ons?' Ik kijk haar een beetje verward aan. In haar ogen zie ik iets wat ik nog nooit bij haar had gezien. Ik blijf stil, want ik krijg niks uit mijn mond. Ik weet wat ze bedoelt en ik voel het ook, maar ik had nooit verwacht dat zij dat ook zou hebben of dat zij de eerste stap zou zetten. 'Ik hoop dat het gevoel wederzijds is.' zegt ze terwijl ze me vragend aankijkt. Ik knik enthousiast om haar te laten zien dat ik dat gevoel ook heb. 'In ieder geval,' begint ze, 'je hebt je quirks eindelijk goed onder controle. Gebruik ze vaak, zodat ze sterker worden. Nou, ik ga er maar weer eens vandoor. Tot de volgende keer!' Ze geeft me een knuffel en een kus op mijn wang en loopt dan naar haar voordeur toe. Ik voel dat ik hartstikke erg aan het blozen ben, maar dat maakt me niet uit. Terwijl ik verder loop naar mijn huis kijk ik op mijn telefoon. Ik heb dat ding de hele avond al niet aan gehad. Ik zie dat ik twee appjes heb gekregen, van Macen en van een onbekend nummer. Eerst die van Macen:

Hey Jack, ik heb je al een paar dagen niet meer gezien. Gaat het wel goed met je? Ik maak me zorgen. Hopelijk zie ik je morgen weer!

Ah, die arme Macen. Ik was hem helemaal vergeten de laatste dagen. Maar ik had het ook zo druk. Nou, ik ga morgen weer eens naar hem toe. Nu het berichtje van het onbekende nummer.

Hey Bob of Jack (ik weet niet wat ik tegenwoordig moet zeggen). Ik heb je nummer gekregen van Emma vandaag. Ik had je al zo'n lange tijd niet

meer gezien, maar nu we elkaar weer gezien hebben, kunnen we wel zeggen dat er veel veranderd is in ons leven. Ik wil graag een keer alleen met z'n tweeën praten. Ik wil namelijk alles weten over jouw verandering, maar ik heb het ook gewoon nodig om mijn hart bij iemand te luchten die mij écht kent. Kunnen we snel een keer wat afspreken?

You're The Best!

Luke

Die arme Luke. Hij vertelde me inderdaad dat zijn leven nu niet bepaald goed was. Ik hoop dat ik snel een keer met hem kan praten.

Ik denk de dag nog even over en voordat ik het weet, sta ik voor de voordeur van mijn huis. Wanneer ik binnen ben, willen mijn ouders meteen alles weten. Ik vertel over Luke, Sil, Hoepo, Nate en Barry. Nadat ik alles verteld heb ga ik naar boven en ga ik slapen.

Hoofdstuk 5: Het leven ondersteboven

Ik wordt wakker. Het is vandaag zondag. Op zondag ga ik altijd met mijn ouders naar de kerk toe. De hoeveelheid mensen die er naartoe gaan, zijn in de laatste decennia sterk afgenomen, maar wij gaan nog elke week trouw. Tijdens de dienst krijg ik twee appjes vlak achter elkaar binnen. Ze zijn van Emma en Luke. Alle twee de berichtjes hebben dezelfde inhoud: 'Kom gauw naar Luke's huis. Het staat in de brand!' Ik vertel mijn ouders hoe het zit en wanneer ik hun goedkeuring heb, ren ik de kerk uit en vlieg ik richting de plek waar Luke vroeger woonde. Gelukkig woont hij daar nog steeds. De vlammen zijn heel hoog en ik zie dat Luke met zijn broertjes en zijn ouders al buiten staat. Emma staat er ook bij en zwaait naar me wanneer ze me voorbij ziet komen. Met mijn handen schiet ik ijs naar het vuur, waardoor het in water verandert. Het huis is geblust, maar er is weinig van over. De familie huilt, maar Sil en Hoepo het meeste. Ik trek Emma bij hun weg, want ik wil meer informatie van haar. 'Wat is er gebeurd?' vraag ik als we buiten gehoorafstand zijn. 'Ik weet het ook niet.' Antwoordt ze. 'Ik kreeg een appje van Luke en dat had ik meteen naar jou doorgestuurd en toen was ik hier naartoe gekomen.' 'Dit huis had zo veel herinneringen.' zeg ik bedroefd. 'Niet alleen voor hen, maar ook voor mij. Ik kwam hier bijna elke dag. Luke en ik waren onafscheidelijk van elkaar. We waren de twee meeste close jongens ooit, echt waar... Maar nu. Kijk wat er van ons is overgebleven. Net als dit huis is alles gewoon weg.' 'Hey, dat is niet waar!' zegt Emma terwijl ze haar arm op mijn schouder legt. 'Het komt wel weer goed met jullie. En met het huis. Misschien moet je gewoon

eventjes met Luke naar het park gaan, iets verderop. Dan kunnen jullie bijkletsen en dan kan je ook te weten komen wat er gebeurd is.' 'Ja!' zeg ik blij, 'dankjewel! Je bent de beste!' Ik geef haar een dikke knuffel en samen lopen we naar de familie toe. Ze zijn nog steeds erg bedroefd, wat logisch is. Luke komt naar me toe lopen. 'Kunnen we even alleen zijn?' vraagt hij. 'Gewoon, zoals vroeger. Met z'n tweetjes.' Zijn stem klinkt schor en vol verdriet. Ik knik instemmend. Ik wens de rest sterkte en samen lopen we naar het park.

'Mijn leven is echt een hell!' schreeuwt Luke gefrustreerd. We zitten net in het park. Er is helemaal niemand en het is heel rustig. 'Dat is toch logisch?' zeg ik 'Je huis is net afgefikt. Toen mijn huis was afgebrand, was mijn leven ook een puinhoop.' 'Maar dat bedoel ik niet.' zegt Luke 'Nadat jij weg was uit mijn leven, ging het alleen maar bergafwaarts. Ik heb geen vrienden op school, iedereen vindt me maar raar en niemand praat met me. Ik voel me buitengesloten in alles!' Luke barst in tranen uit. Hij doet zijn handen voor zijn gezicht, zodat het niet opvalt, maar aan het hevige gesnik heb ik al genoeg. Ik streel hem over zijn rug. Hij laat zich vallen in mijn armen en blijft maar huilen. 'Er is geen dag voorbij gegaan,' snikt hij, 'waarop ik jou niet heb gemist.' Hij pakt me stevig vast en hijst zichzelf weer overeind. 'Echt waar?' vraag ik verbaasd, 'geen één dag?' 'Nee,' antwoordt hij, 'Ik heb elke dag nog gewild dat je weer bij me was. En nu ben je dat eindelijk!' Ik voel me nu schuldig dat ik nooit meer contact met hem heb opgenomen. Hij heeft een hartstikke zware schooltijd gehad, terwijl ik het leuk had met Macen. 'Maar waarom zit je dan nog op die school?' vraag ik twijfelachtig. 'Ik,' stottert Luke, 'Ik durf het niet te vragen.' bedroefd laat hij zijn hoofd zakken. 'Als ik er nou eens voor zorg, hè.' begin ik, 'Dat jij bij mij op school kan komen.' Ik zie zijn gezicht al opklaren. 'Zou je het dan wel durven om het te vragen?' 'Uhuh, dan wel!' zegt hij hevig knikkend. 'Dan gaan we dat regelen!' zeg ik 'Echt waar!?' zegt Luke 'Tuurlijk!' antwoord ik, 'Ik doe alles voor mijn beste vrienden!' 'Woohoo!!' Luke doet een dansje van blijdschap. Blijkbaar had hij me echt zo veel gemist. Na zijn dansje komt hij weer rustig hijgend bij mij op het bankje zitten. 'Ik ben hier echt zo blij mee. Dankje!' Hij geeft me een dikke knuffel. 'Zozo,' zeg ik daarna, 'heb ik zo'n dikke knuffel verdiend? Van jou?' 'Ja,' zegt Luke, 'en je weet dat ik niet van de knuffels ben, maar bij jou vind ik het niet heel erg. Ik denk dat jij gewoon een hoog knuffelgehalte hebt.' We beginnen alletwee te lachen.

We blijven nog een lange tijd met elkaar praten. Voordat we het weten, is het alweer avond. We besluiten om terug te lopen naar het afgebrande huis van Luke. Er staat niemand meer. 'Oja,' begin ik, 'dat wilde ik nog vragen! Hoe is het huis nou afgebrand?' 'Ik weet het ook niet precies.' begint Luke 'Ik sliep ook nog half. Maar ik hoorde dat mijn ouders aan het schreeuwen waren dat Sil en Hoepo moesten stoppen

met dat vuur.' 'Ik weet al genoeg.' zeg ik. 'Oja? Wat is het dan?' vraagt Luke nieuwsgierig. 'Je broertjes hebben hun krachten ontdekt.' Antwoord ik. 'Er is alleen een klein probleem. Ze kunnen het nog niet beheersen. Daardoor vuurde ze maar een beetje in het rond en daardoor is het huis afgebrand. Dat verklaart ook waarom jouw broertjes het hardste moesten huilen van jullie allemaal.' 'Ja, inderdaad!' zegt Luke instemmend. Ik kijk op mijn telefoon en zie dat ik een berichtje van Emma heb.

Hey Jack, ik ben met de rest van Luke's familie naar MST gegaan. Zou jij alsjeblieft Luke in je huis kunnen nemen voor de komende dagen. Plzzzz? Thnx! Groetjes van mij xx

'Oh, Luke. Dit wordt nog leuk!' zeg ik, wijzend naar mijn telefoon. 'Hoezo?' vraagt hij, nog voordat hij het berichtje gelezen heeft. 'Oooooohh!! Sleepover!!' schreeuwt Luke enthousiast. 'Maar, ik heb geen kleren meer...' 'Dan trek je toch gewoon wat van mij aan?' zeg ik troostend. 'Ik draag toch altijd dit, maar dat wil niet zeggen dat ik geen andere kleding heb.' 'Okay, top! Geregeld!' zegt hij. Hij begint al te lopen richting mijn oude huis, maar ik blijf staan. 'Uhm, kom je nog?' vraagt Luke. 'Nou, je loopt de verkeerde kant op.' Zeg ik twijfelend. 'Hoe bedoel je?' vraagt hij verbaasd. 'Je woont toch daar?' Hij wijst richting de plek waar ik drie jaar geleden nog woonde. Ik geef hem een glimlach, hij kan ook niet anders weten. 'Ja, daar woonde ik vroeger,' begin ik, 'maar ik ben verhuisd. Kom! We gaan er naartoe vliegen.' Ik sta al met mijn hand uitgestrekt, zodat hij het alleen maar vast hoeft te pakken en we de lucht in kunnen. Maar in plaats van mijn hand te pakken, slaat hij zijn armen om mijn middel. 'Echt vliegen?' zegt hij gespannen. 'Ja,' zeg ik, 'let maar op.' Ik spring de lucht in en binnen een minuut zijn we bij mijn huis. Luke helemaal versteend van angst. 'Wat.. was.. dat?' vraagt hij 'Dat is nou vliegen!' zeg ik trots. 'Het was vet gaaf!!' schreeuwt Luke. 'Kom, we gaan naar binnen toe.' Zeg ik terwijl ik al naar de voordeur loop.

...

Er lopen twee schimmen door de straten van Haarlem. Het afgebrande huis is al bij hun bekend en ze besluiten een kijkje te gaan nemen. 'Deze META is heel sterk' zegt de ene. 'Waarom sluit hij zich niet bij ons aan?' 'Het zijn vrienden van die rottige Jack Frost,' zegt de andere. 'Ze zullen hem beschermen met hun leven. We zullen hen moeten vernietigen, voordat ze te sterk worden.'

...

~

Ik wordt wakker. Ik kijk naast me en zie nog een bed met iemand erop. 'Oja, dat is waar ook.' Denk ik bij mezelf. 'Ik slaap bij Bob tegenwoordig, omdat mijn eigen huis is afgebrand.' Zijn ouders hadden mij zeer goed opgevangen, Het voelde net weer zoals vroeger. Ik kijk op de wekker en zie dat het twee uur 's nachts is. Het is lastig om te slapen wanneer er zo iets naars is gebeurd. Plus de dingen die gebeurd zijn de laatste tijd, zijn lastig om te verwerken. Zo is mijn beste vriend Bob nu een of andere Jack Frost met superkrachten en hebben mijn broertjes ook krachten. Quirks worden ze genoemd. Ik weet het allemaal niet meer. Ik ga rechtop in mijn bed zitten. Ik had het nieuwe huis van Bob nog nooit gezien. Hij heeft een hele grote kamer vergeleken met die van mij. Hij heeft een computer met twee beeldschermen, een keyboard, een microfoon, een TV. Kortom, van alles wat. Ik probeer mezelf af te leiden van m'n gedachten door aan andere dingen te denken. 'Je bent wakker, hè.' Hoor ik Bob opeens zeggen vanuit het bed. 'Ja,' zeg ik, 'na wat er allemaal gebeurd is, is het lastig om te slapen.' 'Ik snap het,' zegt Bob. Hij draait zich om. 'Kom anders eens bij mij liggen.' 'Je bedoelt bij jou in bed?' zeg ik stotterend. 'Ja,' antwoordt Bob, 'waarom niet? Het is niet alsof het de eerste keer is dat we in hetzelfde bed liggen.' 'Ja, maar toen waren we tien!' zeg ik. 'Maakt dat wat uit dan?' zegt Bob. 'Ik denk dat het wel helpt met slapen.' 'Nou, vooruit dan maar.' Zeg ik met een glimlachje op mijn gezicht. Ik ga bij hem in bed liggen. Voordat ik ook maar iets kan doen, pakt hij mij stevig vast en trekt me naar zich toe. Ik voel meteen dat al mijn zorgen wegvloeien en dat ik me veilig voel. Ik doe mijn armen om Bob's middel, laat mijn hoofd tegen zijn borst aan zakken en sluit mijn ogen. 'Ik denk inderdaad dat ik zo wel kan slapen.' zeg ik. 'Welterusten Bob.' 'Welterusten Luke.' zegt hij. Hij geeft een kus op mijn hoofd en ik val onmiddellijk in slaap.

~

'Wat is hij toch lief als hij zo slaapt.' denk ik bij mezelf. Vroeger logeerden we heel vaak bij elkaar, bijna elk weekend. Nu zijn tijden veranderd. Sinds dat Luke naar een andere school was gegaan, heb ik nooit meer contact met hem gehad, maar daar gaat verandering in komen. Morgen ga ik weer naar school en dan ga ik ervoor zorgen dat hij bij mij in de klas kan komen. Het enige wat ik er spannend aan vind, is hoe Macen op Luke zal reageren. Ik heb gezien toen Macen's zus een vriendje kreeg, dat Macen heel erg overprotective was en er alles aan deed om hem bij zijn zus vandaan te krijgen. Zal hij dat ook bij mij doen wanneer ik Luke bij ons op school breng. Of wanneer Emma en ik ooit iets krijgen, want zij lijkt dat duidelijk te willen. Ik besluit maar om te gaan slapen. Ik zie wel hoe het gaat.

Hoofdstuk 6: Macen & Luke

'Hey! Goeiemorgen Jack!' zegt Macen enthousiast tegen mij. 'Ja, jij ook een goedemorgen.' antwoord ik hem, 'waarom ben jij zo vrolijk vandaag? Het is maandag!' 'Dus?' vraagt Macen, 'wat is er mis met vrolijk zijn?' 'Helemaal niks,' antwoord ik hem, 'behalve op maandagochtend. Man, ik ben doodop. Ik heb niet eens de moeite genomen om te fietsen vandaag, zo moe ben ik.' 'Maar hoe ben je dan naar school gekomen?' vraagt Macen bezorgd, 'lopen kost ongeveer net zo veel moeite.' 'Dat klopt,' antwoord ik, 'daarom ben ik vliegend gekomen.' Het blijft even stil naast me.

Nadat we weer een beetje bijgepraat hebben, begint de les. Ik heb hem nog niet verteld over Luke, maar dat lijkt me ook nog niet het goede moment. Het is ondertussen alweer lunchpauze en ik ben er ook al achter waarom Macen zo vrolijk is vandaag: Hij heeft een nieuwe telefoon gekregen. Hij heeft me al alle nieuwe functies laten zien, ik heb zijn nieuwe nummer al gekregen en hij heeft me zijn nieuwe telefoon ook al laten uitproberen. Het ding kan van alles en is echt heel gaaf! De spelletjes die hij erop heeft zitten kunnen ook op mijn telefoon, dus we kunnen nu samen spelletjes spelen wanneer we niet bij elkaar zijn. 'En Jack? Wat vind je ervan?' vraagt Macen aan me met glinsterende ogen. 'Het is echt een geweldig ding!' zeg ik tegen hem, 'maar hij is zo groot.' 'Ja, dat is wel zo.' zegt Macen, 'hij past niet eens in mijn broekzak. Ik moet hem elke keer in mijn tas stoppen, omdat het er anders uit kan vallen.' 'Maar dat is toch helemaal niet handig?' vraag ik aan hem. 'Nee, dat niet,' zegt Macen, 'maar ik vond de telefoon zo mooi en dit was nog de kleinste versie.' 'Wat!?' zeg ik, 'dit is de kleinste versie!?' 'Ja!' antwoordt Macen enthousiast. 'De grootste paste niet eens in mijn handen!' 'Hoe groot was dat dan!?' vraag ik nieuwsgierig. 'Nou,' begint Macen, 'je ziet hier mijn hand en dan is die mobiel dan breder dan mijn hand en de lengte die daarbij hoort zeg maar. Snap je?' 'Uhh, nee.' zeg ik, 'maar het zal vast heel groot zijn. Waar heb je deze telefoon vandaan?' 'Bij de Lovil-store.' antwoordt Macen. 'Het is een nieuwe elektronica winkel met allerlei telefoons, walkie talkies, camera's en microfoons.' 'Klinkt spannend!' zeg ik 'Misschien moeten we er samen een keer naartoe gaan.' 'Ja!' zegt Macen, 'dat lijkt me leuk!'

Het duurt maar en het duurt maar, maar uiteindelijk gaat daar dan de laatste bel van de dag. De school is uit en we mogen naar huis. Vandaag gaat Macen een keer met mij mee naar huis. Kijk, want Macen heeft een superleuke Switch, maar ik heb twee laptops waar we altijd leuke spelletjes op kunnen spelen. Ik heb er totaal niet meer aan gedacht om tegen Macen te vertellen dat ik na lange tijd een

basisschool vriend heb ontmoet en ervoor ga zorgen dat hij op onze school komt, totdat de voordeur opengaat.

~

Vandaag moet ik weer naar school toe. Heel lang zelfs. Van 8 uur 's ochtends tot 5 uur 's middags moet ik zien te overleven. Gelukkig is het alleen nog deze week, daarna zit ik bij Bob op school! Ik heb er al zo veel zin in!!! Bob vertelde mij dat hij een goede vriend had op die nieuwe school van hem. Hij heet Mocan? Sesam? Ik weet het niet meer. Het was een rare naam die me vaag bekend voor kwam. Ik raak verdwaald in de geweldige gedachte dat ik bij Bob op school ga zitten. Mijn dag is nog nooit zo snel voorbij gegaan. Ik heb niks opgepakt van de informatie in de lessen, dus dat is wel jammer voor de leerkrachten, maar ik mag nu wel eindelijk naar huis. Nou ja, naar huis. Naar Bob's huis.

~

'Hey Bob! Ik ben er weer!!' hoor ik enthousiast vanuit de gang terwijl de deur dicht slaat. 'Oh, Luke. Wacht nog even met binnenkomen.' Schreeuw ik terug. 'Macen, ik moet je nog iets vertellen over mijn weekend.' 'Okay,' zegt Macen vertwijfeld, 'vertel dan maar. Ik heb zo'n gevoel dat het iets te maken heeft met die persoon in de gang.' 'Goed geraden!' zeg ik enthousiast om mijn zenuwen te verbergen. 'Ik heb gisteren een melding gekregen dat ik mensen moest redden uit een brandend huis. Toen ik de mensen ging redden kwam ik erachter dat ik hen kende. Het bleek de familie te zijn van mijn beste basisschool vriend: Luke. Alleen, nu is zijn huis afgebrand en woont hij tijdelijk bij mij.' 'Okay, dat is leuk!' zegt Macen. 'Echt?' vraag ik verbaasd, 'vind je dat leuk?' 'Nou, het is fijn voor hem en ik zie je toch nog de hele tijd op school, dus zo veel maakt het mij ook weer niet uit.' 'Uhm, ja. Nu je daar toch over begint,' zeg ik aarzelend. 'Luke komt vanaf volgende week ook bij ons op school.' Ik probeer een soort van lachje te laten zien, maar Macen kijkt niet bepaald blij. 'Dat meen je niet!?' schreeuwt hij, 'Dat hij bij je thuis woont, okay. Dat hij bij je is wanneer ik er niet bij ben, okay. Maar bij ons op school!? Elke dag ook met hem!? Ik moet jou gaan delen!!?? Nee, dat kan ik niet!' 'Macen,' probeer ik, 'alsje..'. 'NEE!' snauwt Macen, 'Ik sta niet toe dat hij op onze school komt! Ik wil jou niet kwijt.' Hij begint te huilen en loopt naar me toe. Omhelst me en houdt zich stevig vast. 'Het gaat gebeuren Macen,' zeg ik zacht, 'of je het nou wilt of niet. Maar ik kan je één ding beloven: Mij zul je nooit kwijtraken, want ik wil jou ook niet verliezen.' 'Echt?' hoor ik snikkend onder me. 'Ja Macen,' antwoord ik, 'echt.' 'Okay, dan mag Luke misschien op onze school komen.' Zegt Macen terwijl hij zijn tranen nog afdroogt. 'Maar ik moet hem ook aardig vinden!' 'Dat gaat denk ik wel goed komen,' zeg ik met een brede glimlach. Ik loop naar de deur die naar de gang leidt en doe hem open. 'Ja? Mag ik binnenkomen?' vraagt Luke een beetje

geïrriteerd. 'Nee, nog niet.' zeg ik plagerig. 'Hoezo niet?' vraagt hij. Ik geef hem een knuffel. 'Nu mag je binnenkomen.' zeg ik terwijl ik hem aan zijn arm meesleur.

'Macen, dit is Luke. Luke, dit is Macen.' Zeg ik terwijl ik hun aanwijs. 'Wacht,' begint Luke, 'je komt me vaak bekend voor.' 'Echt?' vraagt Macen verbaasd. 'Ja,' zegt Luke, 'dat witte haar met rode plukjes aan de ene kant en blauwe plukjes aan de andere kant. Ik heb je al zo lang gezocht! Bob was een goede vervanging maar ik heb je weer gevonden!' 'Wacht even hoor.' zegt Macen. 'Niet zo snel. Wij kennen elkaar al? Hoe lang geleden dan?' 'Het was in de kleuterklas,' begint Luke, 'Bob zat nog niet bij ons op school en wij waren de beste vrienden die er ooit waren. We speelden elke dag samen totdat een van ons naar huis toe moest. Toen, op een dag, was je opeens weg. Je kwam niet meer naar school. Ik vond het zo erg, dat ik wekenlang heb lopen huilen in mijn bed, omdat jij weg was. Totdat ik Bob leerde kennen. Bob was exact zoals jij, alleen zijn haarkleur en -stijl waren anders. Door Bob was ik jou helemaal vergeten, Macen, maar nu kan ik me je weer goed herinneren.' Luke kijkt heel blij, alsof hij trots is dat hij dit allemaal heeft gezegd. 'Het spijt me,' zegt Macen, 'maar ik weet daar niks meer van. Het enige dat ik weet, is dat ik altijd in Velserbroek heb gewoond met mijn ouders en mijn zus. Ik kan me die leuke tijd, die jij net noemde, niet meer herinneren.' 'Dat komt ooit nog wel,' zeg ik, 'zullen we voor nu met z'n allen een spelletje gaan doen?' 'Ja, goed idee!!' roepen de twee jongens in koor.

~

'Meester,' zegt een man met een glazen bol, 'het bij elkaar komen van uw zoon en Luke kan een probleem gaan vormen.' 'Hoezo?' vraagt de "meester", 'Ik heb zijn herinneringen van Luke gewist. Hij zal er nooit achter komen dat Luke en hij samen hele sterke krachten hebben. We houden ons aan het plan: het uitmoorden van **Jack Frost** en zijn vrienden.'

~

'Ja, die is van mij!' zegt Macen lacherig, '550 euro, kom maar hier!' 'Oh nee, dat heb ik niet meer.' zegt Luke. 'Ha! Dan ben je bankroet!' zegt Macen met een grote glimlach. 'Waarom is dit jouw favoriete spel, Bob.' zegt Luke zuchtend. 'Het is het altijd al geweest en ik haat het.' 'Tja, ik weet het ook niet.' zeg ik terwijl ik mijn schouders ophaal. 'Maar wil je me alsjeblieft Jack gaan noemen in plaats van Bob. Iedereen doet het en Jack is zo veel beter dan Bob.' 'Okay,' zegt Luke, 'ik zal het proberen Bo.. eh Jack.' We schieten allemaal in de lach.

Een half uur later is ons potje Monopoly afgelopen. Ik heb gewonnen, wat logisch is, want ik win altijd met dit spel. 'Ik moet maar weer eens naar huis,' zegt Macen. 'Ja, is goed!' zeg ik tegen hem terwijl ik met hem mee loop naar de deur. 'Luke is wel okay,' fluistert Macen tegen mij wanneer we in de gang staan. 'Wel een beetje raar, maar dat zijn we allemaal.' Ik knik om te laten zien dat ik het met hem eens ben. 'Nou, ik spreek je later wel weer. Tot morgen!' zegt Macen terwijl hij de tuin uitloopt en zijn fiets pakt. Ik zwaai hem nog even na totdat ik aan mijn arm wordt beetgepakt. Ik sta verstijfd van angst. Nog voordat ik me kan omdraaien heeft de persoon me al bij mijn middel vast en zijn hoofd op mijn schouder gelegd. 'Waarom ben je zo gespannen?' vraagt Luke terwijl hij vanaf mijn schouder naar me kijkt. 'Oh, gelukkig! Jij bent het.' Ik ontspan meteen. 'Ik weet niet wat er met me aan de hand is, er is gewoon zo veel tegelijk gebeurd de laatste tijd: Ik heb META's om te verzorgen, mensen zitten achter me aan, ik heb jou weer gevonden, en mijn school....' 'Ik snap het,' zegt Luke, 'ik weet dat het moeilijk en veel is. Ik vind het nog knap dat je het zo redt. Maar wat jij nodig hebt, is wat relaxtijd. Kom, ik weet wel een plek.'

Hoofdstuk 7: Oude plek, oude herinneringen

‘Uhm, Luke,’ zeg ik aarzelend, ‘waar gaan we naartoe?’ We zitten in de bus onderweg naar Haarlem City. ‘Haha, dat is een verrassing.’ Antwoordt Luke lacherig. ‘Kom op, Luke,’ zeg ik, ‘je weet dat ik een control freak ben en alles wil weten!’ ‘Geen zorgen,’ zegt Luke sussend, ‘je gaat de plek heel erg leuk vinden!’

Even later stappen we uit de bus en lopen we naar een plek die me vaag bekend voorkomt. Luke lijkt al goed voorbereid te zijn. Hij heeft een kleedje mee, een mandje met broodjes en veel soorten beleg en een thermoskan waar waarschijnlijk thee of warme chocomel in zit (want Luke heeft nooit van koffie gehouden). Ik voel dat er tranen over mijn wangen rollen terwijl we onze spullen voor deze verrassingspicknick aan het klaarzetten zijn. Wanneer we gaan zitten komt Luke dicht bij me zitten en pakt me vast. ‘Waarom moet je nou huilen?’ vraagt hij ‘Heb ik iets verkeerd gedaan?’ ‘Nee Luke, dat is het niet.’ antwoord ik ‘Ik ben hier gewoon al zo lang niet meer geweest, terwijl we hier zo veel leuke herinneringen hebben.’ ‘Ik heb hier elk weekend gezeten tijdens mijn eerste schooljaar.’ zegt Luke bedroefd. ‘Hopend dat je ooit nog een keer naar deze plek zou komen. Maar je kwam nooit.’ ‘Het spijt me dat ik nooit kwam,’ zeg ik schuldig, ‘om eerlijk te zijn had ik nooit gedacht dat je dat zou doen. Na de basisschool hadden we alle twee een eigen leven en ik dacht dat dat het einde van onze vriendschap was, maar nu hebben we elkaar weer gevonden! Ik denk dat ik bijna net zo blij ben als jij.’ We beginnen alletwee hard te lachen. ‘Weten mijn ouders eigenlijk wel dat we niet mee eten vanavond?’ vraag ik serieus. ‘Yep,’ antwoordt Luke, ‘Ik had alles al geregeld.’

~

Nadat alles op is, ruimen we het weer netjes op in de mand. Samen gaan we liggen op het kleed. ‘Hey Jack,’ zeg ik enthousiast terwijl ik recht overeind ga zitten, ‘weet je nog die keer dat we samen naar buiten toe gingen en dat we toen zeiknat werden? We hielden elkaar vast om warm te blijven. Jouw huis was het dichtste bij, dus we gingen naar jouw huis om ons weer op te warmen en te douchen.’ Ik lach erom terwijl ik het vertel, maar ik hoor geen gelach naast me. Ik kijk om en zie dat Jack ligt te slapen. Ik vraag me nog steeds af hoe het komt dat hij veranderd is, maar dat zal hij me nog wel uitleggen wanneer hij het wilt. Ik haal mijn handen door zijn witte haren. Ik zie dat er ijsvlokjes op mijn vingers zitten wanneer ik mijn hand eruit haal. Ik denk aan alle leuke herinneringen die we hier hebben gehad. We hebben achter elkaar aangerend, geschaatst op het water in de winter en erin gezwommen in de zomer. Jack’s oude huis staat aan de andere kant van het water. Wat

daar is gebeurd is alleen tussen ons twee geweest. Vroeger spraken we vaak af om te gamen of om andere spelletjes te spelen. Ik heb hem daar zelfs een keer gezoend. We waren acht en we zagen het alle twee bij onze ouders wel eens gebeuren. Wij dachten dat je dat gewoon deed bij mensen die je heel erg aardig vond. We wisten nog niks van liefde of kussen en zoenen, maar nu weten we dat wel. Ik denk dat Jack dat nooit meer zou willen doen met mij. Ik ga weer liggen naast Jack. Ik fluister nog 'I love you' en val dan in slaap.

~

Mijn mobiel gaat als een gek tekeer. Ik schiet er meteen wakker van, maar ik kom niet weg. Het is wel alsof iets of iemand mij vast heeft. Ik kijk achter me en ik zie dat Luke me vast heeft terwijl hij aan het slapen is. 'Luke!!!' schreeuw ik. 'Wat is er aan de hand?' zegt hij met een slaperige kop terwijl hij me nog steeds vasthoudt. 'Wat moet dat met die armen van jou??' vraag ik een beetje geïrriteerd. Wel gespeeld, want ik ben eigenlijk best blij dat we weer zo close zijn als vroeger. Mijn mobiel gaat ondertussen al voor de tweede keer af. 'Oh, iemand belt je.' Zegt luke terwijl hij mijn mobiel van achter hem vandaan pakt en aan mij geeft. 'Alsjeblijft.' Wanneer ik de mobiel uit zijn hand pak, gaat deze weer meteen terug naar mijn middel. 'Ach, nu is het niet erg meer, het was toch alleen om mijn mobiel.' denk ik bij mezelf. Ik kijk op mijn mobiel en zie dat het mijn moeder is.

'BOB SOFT, WAAR BEN JE!!??' hoor ik aan de andere kant van de lijn. 'Ooh, hey mam,' zeg ik een beetje schuldig, 'ik ben nog buiten met Luke. We waren in slaap gevallen.' 'Gelukkig zijn jullie okay.' zegt mijn moeder. 'Maar jullie moeten NU naar huis komen! Het is al 12 uur geweest en Luke had gezegd dat jullie voor 12 uur wel weer thuis zouden zijn.' 'Okay mam,' zeg ik, 'we zijn er met een paar minuutjes.'

Ik hang de telefoon op. 'We moeten naar huis,' Zeg ik kalm tegen Luke, 'als ik de spullen meeneem, kan jij je aan me vasthouden, dan zijn we in een paar minuutjes thuis.' 'Gaan we weer vliegen??' vraagt Luke enthousiast. 'Ja,' antwoord ik, 'hoe wil je anders snel bij mijn huis zijn?' 'Yess,' zegt Luke blij, 'Let's GOOOO!' Samen vliegen we naar huis. Eenmaal thuis aangekomen gaan we meteen door naar bed.

'JACK!!! WORD WAKKER!!' schreeuwt Luke in mijn oor. Ik hoor ook nog het geluid van mijn wekker achter hem. 'Jaja, ik ben al wakker.' zeg ik half slaperig, half geïrriteerd. Ik zet de wekker op snooze en ga weer liggen, zoals ik altijd doe. 'Dankje,' zegt Luke, 'ik wist niet hoe dat ding uit moest.' 'Oh wees gerust,' zeg ik lacherig, 'over negen minuten gaat hij weer, dan kan je het nog een keer proberen.' 'WAT!?' zegt Luke verbaasd. 'Waarom blijf je nog in bed liggen? Je moet er toch uit?' 'Nee

joh,' zeg ik nuchter, 'ik hoef maar een kwartier te fietsen naar school, dus ik kan nog lekker een half uur blijven liggen. Jij, daarentegen, moet je misschien maar eens klaar gaan maken om uit bed te komen. Jij moet namelijk wel een eind fietsen.' We kibbelen nog even verder door, totdat we onderbroken worden door de wekker. 'Nou, zet jij hem maar eens uit dan.' zeg ik plagerig tegen Luke. 'Okay, ik zal het proberen.' zegt hij terwijl hij vanaf zijn bed naar de wekker toe kruipt. De wekker staat op het nachtkastje tussen onze bedden in, aan het voeteneinde. Terwijl Luke probeert om de uitknop te vinden, kruip ik langzaam steeds dichterbij hem toe om hem een beetje te plagen. Wanneer hij de wekker eindelijk uit heeft gekregen pak ik hem bij zijn heupen en gooi hem op mijn bed. 'Moest dat nou!?' vraagt hij beledigd. Daarna moeten we alle twee hard lachen.

Ik ben vandaag wat eerder weg van huis gegaan, omdat ik wil regelen dat Luke vanaf volgende week bij mij op school kan komen. Het is pas de tweede week na de zomervakantie, dus zo veel moeite zal het voor het schoolbestuur niet zijn. Wanneer ik het schoolplein op rijd, zie ik dat Macen's fiets nog niet op school staat. Ik ben ook wel een half uur eerder dan normaal, dus er staan heel weinig fietsen. 'Goedemorgen, meneer Blok.' zeg ik nadat ik heb gehoord dat ik binnen mag komen. 'Ha, Jack.' zegt hij. 'Wat brengt jou hier op de vroege morgen?' 'Nou, meneer.' begin ik stotterend. 'Er is een oude vriend van mij, die ik deze zomervakantie weer heb ontmoet, en hij heeft een hekel aan zijn school. Hij zou het super leuk vinden om bij mij in de klas op deze school te komen. Kan hij alstublieft op deze school en in mijn klas komen, meneer?' 'Weet je, Jack.' zegt hij met een streng gezicht. Hij gaat rechtop in zijn stoel zitten en zegt dan: 'Dit zou normaal nooit toegelaten worden... Maaaarrrr, omdat jij dé Jack Frost bent, kan ik een uitzondering voor je maken. Laat me het overleggen met de coördinator die over jouw jaarlaag gaat. Je hoort aan het einde van de dag nog van me.' 'Dankuwel.' zeg ik beleefd terwijl ik de deur uitloop en deze weer zachtjes dicht doe. 'Waarom was je daar?' zegt Macen die ondertussen achter me staat. 'Oh, gewoon.' antwoord ik. 'Zorgen dat Luke op deze school kan komen.' 'En?' vraagt Macen nieuwsgierig. 'Nou,' zeg ik, 'normaal kan het niet, maar meneer Blok gaat kijken wat er mogelijk is.' 'Wow! Dat is zo cool!' zegt Macen enthousiast 'Ik hoop dat Luke op deze school komt. Hoe meer hoe beter!'

~

'Meester, Jack is naar mij toegekomen om te vragen of Luke in zijn klas mag komen, net als gepland. Wat moet ik doen?' 'George Blok, wat ben je toch een grappig man.' zegt de "meester" 'Natuurlijk mag Luke bij Jack in de klas! Niks mag verdacht lijken. We komen er vanzelf achter

wanneer Macen en Luke hun quirks ontdekken. Houd me op de hoogte.'
'Dat zal ik doen, meester.'

~

'Mag ik Jack Frost even spreken?' zegt meneer Blok. Hij staat in de deuropening van het lokaal. 'Maar natuurlijk,' zegt mijn Engels docent, 'Jack, loop maar even met meneer Blok mee.' 'Veel succes.' fluistert Macen nog terwijl ik opsta en naar de deur toe loop. Wanneer hij de deur dicht doet, sta ik al te springen om het te vragen. 'En?' vraag ik, 'Mag het?' 'Ja,' antwoordt meneer Blok, 'Luke mag vanaf maandag in jouw klas komen, maar ik wil die dag wel eerst een gesprek met hem aangaan voor schooltijd.' 'Yesssss!!' schreeuw ik terwijl ik in de lucht spring. Ik zie iedereen in de klas verbaasd naar me kijken, maar dat maakt niet uit. 'Mag ik ook bij dat gesprek zijn?' vraag ik voorzichtig. 'Jij wel,' antwoordt meneer Blok, 'maar verder niemand.' 'Okay, dankuwel.' zeg ik terwijl ik hem een hand geef en terug de klas in loop.

De dag gaat echt snel als je aan iemand goed nieuws te vertellen hebt. Ik ben vandaag al vroeg uit, maar Luke nog niet, dus wanneer ik thuis kom, is er niemand. Het voelt als dagen, maar eigenlijk is het maar een uur, tot eindelijk de voordeur opengaat en Luke naar binnen komt. Ik ren de gang in en geef Luke een dikke knuffel. 'Waarom ben jij nou weer zo vrolijk?' zegt hij terwijl hij zich los probeert te wringen uit mijn greep. 'Ik heb goed nieuws voor je!' Zeg ik veel te enthousiast, waardoor hij al makkelijk kan weten wat het nieuws is. 'Nou, waar wacht je dan nog op!?' zegt hij ongeduldig 'Vertel dan!' 'Je mag vanaf maandag bij mij op school komen!!!' schreeuw ik enthousiast. Zo hard, dat de burens ervan mee kunnen genieten als ze thuis zijn. 'ECHT!!??' gilt hij vol verbazing. De tranen stromen over zijn wangen. Ik hoor hem denken: 'Mijn hel is eindelijk over. Ik krijg een leuke school met vrienden!' 'Ja echt!' zeg ik terwijl ik hem nog een dikke knuffel geef. Deze keer knuffelt hij wel terug. 'Eindelijk, ik kom weer bij jou in de klas!' zegt hij tussen zijn snikken door. Dan opeens gaat Luke's telefoon, maar hij hoort hem niet eens. Ik hoor hem wel en aangezien mijn handen toch al op zijn rug zitten, pak ik zijn telefoon uit zijn kontzak. Ik zie dat het Emma is en neem op.

'Hey Emma.' Zeg ik door de telefoon 'Je hebt een mooi moment uitgekozen om te bellen, de hele scène is verpest.' 'Jack?' hoor ik vragend aan de andere kant van de lijn. 'Nou ja, het maakt ook niet uit. Jullie willen dit toch allebei weten. Er is wat meer informatie over de rest van de familie Jackson. Kom alsjeblieft naar onze train plek, dan praten we erover.' 'Okay, tot zo.' zeg ik door de telefoon.

'Waarom komt de achternaam Jackson me zo bekend voor?' vraag ik me hardop af. 'Dat is mijn achternaam, domkop.' zegt Luke plagerig

terwijl hij mij een tik op mijn hoofd geeft. 'Oja, dan is het wel belangrijk!' Zeg ik bezorgd. 'Wil je ook mee?' 'Natuurlijk wil ik mee!' zegt Luke verontwaardigd. 'Okay, dan gaan wel!' zeg ik. We lopen naar buiten en vliegen naar mijn train plek waar ik normaal met Emma train.

'Eindelijk, daar zijn jullie!' zegt Emma terwijl ze naar ons zwaait. 'Er is iets dat ik jullie moet vertellen over de kleintjes.' 'Zijn mijn broertjes okay?' vraagt Luke bezorgd. 'Ja, dat zijn ze zeker.' zegt Emma terwijl ze Luke aankijkt. 'Het MST heeft er zelfs voor gezorgd dat jullie gezin een nieuw huis krijgt in de buurt van jullie oude huis. Jullie zullen volgende week verhuizen.' 'Maar ik wil helemaal niet verhuizen.' zegt Luke verontwaardigd. 'Ik wil bij Jack blijven wonen.' 'Ik laat die keuze aan jou,' zegt Emma rustig, 'maar bedenk wel dat familie altijd bovenaan moet komen te staan.' Luke kijkt lichtelijk bedroefd naar de grond. 'Hey,' zeg ik, 'wat nou als je doordeweeks bij mij woont en in het weekend bij je ouders! Is dat een goed idee?' Luke kijkt op met stralende ogen. 'JAAA! Dat is geweldig, Jack!' schreeuwt hij enthousiast terwijl hij mij omhelst. 'Maar Luke's ouders zijn nu nog bij het MST?' vraag ik aan Emma. 'Ja, samen met Sil en Hoepo.' antwoordt ze. 'Zullen we daar dan eens een kijkje gaan nemen?' vraag ik aan Luke. 'Ja!' antwoordt hij enthousiast, 'Laten we dat doen!' 'Okay,' zegt Emma, 'ik ga alvast naar huis. Tot de volgende keer!'

Wanneer we aankomen bij het MST, lopen we naar de receptiebalie toe. 'Hey, goedenavond Jack.' zegt de vrouw achter de balie. 'Hoe kent u mijn naam?' vraag ik nieuwsgierig. 'Iedereen kent jouw naam,' zegt de vrouw met een lachje, 'iedereen die zich met META's bezig houdt in ieder geval. Maar wie is de jongeman naast jou.' Ze wijst naar Luke. 'Oh,' zegt Luke zenuwachtig, 'ik ben Luke Jackson. We zijn op zoek naar mijn ouders en mijn broertjes.' 'Dus jij bent Luke!' zegt de receptioniste enthousiast. 'Ik zal je ouders hier naar toe roepen. Dan zullen zij jullie wel naar hun kamer hier leiden.' 'Meneer en Mevrouw Jackson, zouden jullie naar de receptie toe kunnen komen?' klinkt het uit de intercom. Binnen een paar minuten staat Francisca voor ons. 'Luke! Daar ben je dan eindelijk!' zegt ze terwijl ze huilend naar ons toe komt gerend en Luke stevig vastpakt. 'Mam, ik stik bijna.' zegt Luke en Francisca laat hem los. 'Nou, dan wil ik wel een knuffel, hoor.' Zeg ik terwijl ik naar Francisca loop. 'Bedankt voor het brengen van Luke.' zegt ze terwijl ze mij omhelst. Wanneer ik weer op mijn eigen benen sta kijkt Luke mij vragend aan. Ik zie in zijn ogen dat hij probeert te zeggen: 'Je ging me terug brengen?' 'Ik denk dat ik het iets duidelijker moet maken.' zeg ik aarzelend tegen Francisca. 'Luke blijft niet hier. We kwamen jullie alleen even opzoeken, omdat we hoorden dat er goed nieuws was, maar Luke heeft zelf besloten dat hij nog bij mij thuis wilt blijven.' 'Oh,' zegt Francisca teleurgesteld, 'ja. Ik snap het... Jullie hebben elkaar natuurlijk al zo lang niet gezien. In een week ben je dan nog niet bijgepraat.' 'Ik

hoop dat je het niet al te erg vind.' zegt Luke. 'Nee, natuurlijk niet.' zegt zijn moeder 'Ik zou ook voor mijn vrienden hebben gekozen op jouw leeftijd.' Ze begint weer een beetje te glimlachen. 'Kom mee, de anderen zullen super blij zijn dat jullie er zijn!'

'Luke!! Je bent er weer!' Luke wordt omver gelopen door zijn broertjes en zijn vader die hem omhelzen. 'Hey, wat fijn dat jullie okay zijn.' Zegt Luke terwijl hij onder de mannen uit probeert te komen. 'En wie ben jij?' vraagt Sam (de vader van Luke) terwijl hij naar mij wijst. 'Dit,' zegt Luke, terwijl hij mij van achterom omhelst en zijn hoofd op mijn schouder legt, 'is Jack Frost.' Francisca schiet in de lach terwijl Sam hem en mij vragend aankijkt. 'Is het je vriendje ofzo?' vraagt zijn vader terwijl hij kijkt hoe Luke mij vast heeft. 'Oh nee, dat niet.' zegt Luke lacherig. 'Zijn trui is gewoon lekker zacht.' 'Misschien moet ik het wat verduidelijken.' zegt Francisca terwijl ze ons glimlachend aankijkt. 'We zijn Jack tegengekomen in het ziekenhuis toen Sil en Hoepo daar naartoe moesten. Herinner je je die film nog die Luke altijd zo leuk vond?' Vraagt ze aan Sam. 'Ja natuurlijk,' antwoordt hij 'Rise of the Guardians met Jack Frost was zijn lievelingsfilm.' 'Precies,' zegt Francisca knikkend, 'bedenk nu eens de verandering die Jack doorging onder water.' 'Okay,' zegt Sam, 'van donkerblond haar met bruine ogen naar wit haar met blauwe ogen, bedoel je dat?' 'Precies dat!' zegt Francisca. 'Bedenk nu eens iemand waar Luke vroeger close mee was, die donkerblond haar en bruine ogen had.' Het is even stil. 'Nee,' zegt Sam verbaasd, 'nee dat kan niet! Ben jij Bob Soft!?' 'Dat duurde echt veel te lang.' Zeg ik lacherig. 'Ja, ik ben Bob Soft, nu 16 jaar en op de Heyschool. Sinds vier jaar geleden heb ik de naam Jack Frost, heb ik dit uiterlijk en heb ik ijs- en windkrachten, wat mij één van de krachtigste META's op deze aarde maakt.' 'Is ie niet cool!?' zegt Luke enthousiast.

We praten nog een tijdje verder en besluiten dan om naar huis te gaan. Francisca en Sam hebben ingestemd op het idee om Luke bij mij te laten slapen doordeweeks en in het weekend bij hun in huis. We lopen samen naar de plek waar hun nieuwe huis wordt gebouwd. We klimmen op de steigers en gaan zitten. Luke komt tegen me aan zitten. Snap ik, het is best koud vanavond. 'Hier gaan mijn ouders dus wonen?' vraagt Luke 'Ja, blijkbaar.' zeg ik 'Dit is het adres dat ik door heb gekregen van het MST.' Het huis lijkt nog lang niet af, maar de binnenkant is wel al af. Je kan er zo naar binnen lopen. 'Zullen we anders eens even binnen gaan kijken?' vraag ik spontaan. 'Kan dat!?' vraagt Luke verbaasd. 'Tuurlijk kan dat,' antwoord ik, 'Ik ben Jack Frost ik kan en mag alles.' 'Dat is wel een beetje overdreven, maar dat maakt niet uit.' zegt Luke lacherig terwijl hij mij omarmt. 'Ik ben blij met een vriend als jou, Jack.' 'Ik dacht dat je niet van knuffels hield?' zeg ik plagerig tegen Luke. 'Normaal niet,' zegt hij lachend, 'maar jou zou ik doodknuffelen!' 'Maar je moet me nu wel loslaten, anders komen we niet van de steigers af.'

Zeg ik. 'Oh ja, natuurlijk.' zegt Luke terwijl hij me loslaat. 'Wie als laatste beneden is, is gay!' 'Wacht wat!?' vraag ik met een verward hoofd. 'Wie als laatste beneden is, is gay.' zegt Luke nog een keer. 'Wat is daar nou zo raar aan.' 'Het "gay" gedeelte.' zeg ik terwijl ik met mijn ogen rol. 'Hoezo dat dan!?' vraagt Luke met een vragende blik. 'Laat maar' zeg ik lacherig. 'Ik vertel het je straks wel. Wie het laatste beneden is, is gay!' Ik spring van de steiger af terwijl Luke naar beneden klimt.

Hoofdstuk 8: Het is nog niet gebeurd!

‘Wow, het huis ziet er al zo groot uit!’ zegt Luke terwijl hij het huis in loopt. Het begint al te schemeren, dus het wordt al een beetje donker in de open ruimte. ‘De achterste muur zit er nog niet in hè, dus het wordt nog iets kleiner.’ zeg ik terwijl ik achter hem aan loop. Het is een split level huis, dat vele verdiepingen lijkt te hebben. De voorkant is af, maar de achterkant en de binnenkant moeten nog gedaan worden, behalve de trappen en de plafonds. Die zitten er wel al in. Hierdoor krijg je wel al een beetje een idee van hoe het eruit gaat zien. ‘Kom, we gaan naar boven!’ zegt Luke enthousiast. Hij rent de trap op en ik ren achter hem aan. Wanneer we eindelijk op zolder zijn aangekomen staat daar al een oud bed. Ik zie dat Luke in elkaar zakt en ik hoor luid gesnik. Ik ren naar hem toe en sla mijn armen om hem heen om hem te troosten. ‘Wat is er?’ vraag ik aan hem. ‘Het is toch maar gewoon een oud bed?’ Luke schudt zijn hoofd hevig. ‘Het is mijn oude bed!’ Hij begint hevig te huilen en laat zich verder zakken in mijn armen. ‘Zullen we het dan nog eens een keer goed gebruiken?’ zeg ik. ‘Hoe bedoel je: “goed gebruiken”?’ vraagt Luke nieuwsgierig door zijn tranen heen. ‘Gewoon, een goed gesprek.’ zeg ik nuchter. ‘Oh, ik dacht dat je wat anders bedoelde.’ zegt Luke lachend. ‘Want dat gaan we nooit doen.’ ‘Behalve als het aan mij ligt’ Hoor ik hem erachter nog mompelen, maar ik doe net alsof ik het niet gehoord heb. ‘Maar ik denk dat we wel op het bed kunnen zitten.’ zegt hij terwijl hij me aankijkt. We lopen naar het bed toe en gaan op het midden van het bed zitten, anders zou het misschien kunnen breken. Het is een tweepersoonsbed dat aardig is verbrand. Zo te zien was het net nieuw. ‘Je zei dat je me nog wat moest vertellen.’ begint Luke. ‘Op de steiger zei je dat. Wat is het?’ ‘Ja,’ begin ik, ‘er is één ding dat ik je nog niet heb verteld waar ik in de laatste vier jaar achter ben gekomen, maar ik vind het lastig om te vertellen.’ ‘Mij kan je alles vertellen.’ Zegt Luke terwijl hij mijn handen beetpakt. ‘Okay,’ zeg ik, ‘ik vind zowel meiden als jongens leuk.’

Luke kijkt me emotieloos aan. ‘Serieus?’ zegt hij, ‘Was dat alles?’ Hij laat een brede glimlach zien en springt daarna bovenop me. Het bed begeeft het door deze abrupte massabeweging en samen zakken we er doorheen. We beginnen alle twee hard te lachen. ‘Weet je,’ zegt Luke dan, ‘ik moet jou ook nog wat vertellen.’ ‘Okay,’ zeg ik, ‘wat is het?’ ‘Weet je nog die keer op je kamer? We stopten met gamen om te praten en,’ zegt Luke, ‘We zoenden.’ maak ik af. ‘Ja, dat klopt. Maar hoezo vertel je me dit weer?’ ‘Ik wil dat nog een keertje doen.’ Zegt Luke terwijl hij begint te blozen. ‘Are you sure?’ vraag ik met een vragende blik, want we zijn best close, maar ik hoef hem niet als mijn vriendje. Dat zou onze vriendschap erg verpesten. ‘Ja,’ zegt Luke verlegen. ‘Nou, vooruit dan.’ zeg ik. ‘Serieus!?’ vraagt hij verbaasd. ‘Ja,’ zeg ik ‘maar doe het wel snel

voordat ik van gedachten verander!' Hij plaatst snel zijn mond op die van mij. Het voelt alsof er even niets op deze wereld is, behalve wij. Voorzichtig haalt Luke zijn lippen van de mijne af terwijl hij lichtelijk zucht. 'Okay,' begin ik, 'waarom bracht je dit eigenlijk op?' 'N-nou,' stottert Luke, hij loopt rood aan en komt niet uit zijn woorden. 'Je vindt me leuk, hè?' zeg ik met een glimlachje op mijn gezicht. Luke knikt en verstopt zijn gezicht daarna in mijn trui. 'Ik denk dat het niet handig is als we meer dan beste vrienden worden.' Luke haalt zijn hoofd weer uit mijn trui en kijkt naar me. De tranen staan in zijn ogen. 'Maarrrr,' ga ik verder, 'ik vind het niet erg om af en toe een zoen van je te krijgen als we helemaal alleen zijn.' Luke begint te stralen. 'Echt!?' vraagt hij verbaasd. 'Ja,' zeg ik, 'maar alleen als we echt helemaal alleen zijn.' Luke knikt heftig. Ik gebruik mijn handen om zijn hoofd weer stil te houden en buig mijn hoofd naar voren voor nog een kus. 'Misschien moeten we hier maar eens weg,' zegt Luke na de kus. Hij kijkt naar de brokstukken van zijn oude bed. 'Ja,' zeg ik, 'laten we maar naar huis toe gaan.'

Eenmaal thuis aangekomen staat het eten al op tafel. 'Ik heb je drie keer gebeld! Waar waren jullie?' zegt mijn moeder ongerust terwijl we net binnenkomen. 'Ik kreeg een melding van Emma over het gezin van Luke,' zeg ik. 'Okay, het zal wel belangrijk geweest zijn dan,' zegt mijn moeder opgelucht. 'Volgende keer moet je wel even laten weten als je weg gaat, hoor!' 'Okay, mam,' zeg ik terwijl ik langs haar loop en aan tafel ga zitten. 'En wat was er met je ouders gebeurd, Luke?' vraagt mijn vader terwijl we aan het eten zijn. Luke vertelt over alles. Dat zijn vader nu ook weet dat ik Jack Frost ben; dat ze een nieuw huis krijgen en dat we daar zijn wezen kijken. Hij sluit af met dat hij hier eigenlijk niet weg wilt en dat we hebben bedacht dat hij dan in het weekend terug naar huis gaat en doordeweeks hier. Mijn ouders kijken elkaar even aan en daarna alle twee naar mij, met zo'n blik van: 'Daar zullen we het zo nog even over hebben.'

Na het eten loopt Luke meteen naar boven, ervan uitgaande dat ik er meteen achteraan kom, maar dat doe ik niet. 'Jack,' begint mijn vader tegen mij, 'dit zijn dingen die je eerst overlegt voordat je ze aan iemand belooft! Luke samen met jou in dit huis!? Weet je wel hoe druk het hier wordt!? En heb je überhaupt aan ons gedacht??' 'H-het spijt me,' stamel ik, 'ik dacht gewoon dat het leuk zou zijn en het is praktisch omdat onze school hier dichtbij is. Ik had er niet bij stilgestaan dat dat het hele huishouden zou veranderen.' Ik staar naar de grond, mijn voeten zijn vies geworden doordat we naar de bouwplaats toe zijn geweest. 'Wij gaan het hier met z'n tweeën nog over hebben,' zegt mijn moeder 'Dit is een beslissing die jij niet moet maken, maar wij. Ga maar naar boven.' Ik ren achter Luke aan naar boven toe. 'Waar bleef je nou?' vraagt hij ongerust. 'Ik moest even met mijn ouders praten,' antwoord ik, 'het was over de vraag of je hier doordeweeks kan wonen of niet. Mijn ouders

zijn er nog niet helemaal uit of ze het een goed idee vinden.' 'Ik hoop dat het mag, ik vind het zo leuk hier met jou!' Hij rent naar me toe en geeft me een knuffel.

De volgende ochtend gaat mijn telefoon al vroeg. Luke schudt me wakker. 'Je telefoon gaat!' zegt hij terwijl hij mijn telefoon aan me geeft. 'Goeiemorgen, met Jack. Wat is er aan de hand?' vraag ik door de telefoon. Luke ploft naast me neer op mijn bed. 'Goeiemorgen Jack,' zegt een vrouwenstem aan de andere kant van de lijn, 'met Linda. Kom zo snel mogelijk naar ons toe, er is iets ergs gebeurd met Nate!' 'Oh nee, wat erg!' zeg ik 'Maar ik moet vandaag naar school toe.' 'Dat heb ik al geregeld,' zegt ze terwijl ik haar hoor grinniken, 'ik heb je al ziek gemeld.' 'Okay, dan kom ik er zo snel mogelijk aan.' zeg ik terwijl ik de telefoon bij mijn oor weg haal. Nadat ik deze zin gezegd had, hang ik op. 'Het spijt me Luke,' zeg ik terwijl ik met mijn gezicht naar hem toe ga liggen, 'vandaag moet ik naar mijn neven toe.' 'Oh, okay.' zegt hij een beetje bedroefd 'Kan ik niet mee?' 'Nee,' zeg ik vastberaden, 'en het komt juist goed uit! Nu kan je Macen beter leren kennen!' 'Nou vooruit dan maar.' zegt hij. 'Maar ik moet nu het bed uit, want ik moet daar zo snel mogelijk heen.' zeg ik. Ik probeer mijn benen op te trekken, maar Luke heeft zijn benen om die van mij gedaan onder de lakens en hij houdt stevig vast. 'Haha, je komt niet weg hoor!' zegt hij plagerig. 'Weet je dat heel zeker?' vraag ik met een glimlachje. Ik geef hem een kus op zijn wang. Hij wordt zo rood als een tomaat en ik voel de grip in zijn benen verslappen. 'Zie je?' zeg ik plagerig, 'ik kom wel weg.' 'Ma-maar dat is oneerlijk!' stamelt hij. 'Volgens mij waren er geen regels.' zeg ik lacherig terwijl ik naar beneden ga om te douchen.

Nadat ik gedouched heb bel ik Emma nog even. Ik vertel haar dat ik voor de eerste keer ga trainen en vraag of zij misschien mee wilt met mij. 'Nou Jack,' begint ze, 'ik moet vandaag naar school, maar daarna wil ik best langskomen!' Dus ik stuur haar het adres door en ga richting de familie Soft. Wanneer ik bij hun huis aankom lijkt alles heel normaal. 'Wat is er gebeurd?' vraag ik direct nadat Nate de deur open heeft gedaan. 'Jack!?' Zeggen Barry en Nate tegelijk in verbazing. 'Wat doe jij hier?' 'Tante Linda had me gebeld, ze zei dat er wat ergs was gebeurd met Nate. 'Dat klopt!' zegt ze terwijl ze de keuken uitloopt. 'Of beter gezegd: er is iets nog niet gebeurd en dat is erg.' We kijken haar vragend aan. 'Trainen natuurlijk!' zegt ze verontwaardigd. 'In het META handleiding boek, het MHB, staat dat de quirk van de META getraind moet worden, zodat deze zijn volledige potentie kan behalen.' Ze doet een laatje open en bladert door een heel dik boek. 'Kijk! Hier staat het!' zegt ze terwijl ze naar een grafiekje wijst die ondersteund wat ze net zei. 'En je hebt de jongens zeker ook al ziek gemeld?' zeg ik met een diepe zucht, 'we hadden dit veel beter in het weekend kunnen doen.' 'Eén dagje school missen is toch niet zo erg?' zegt ze met een opgetrokken

wenkbrauw. 'Nee, je hebt gelijk.' zeg ik met een klein glimlachje op mijn gezicht. 'Kom! We gaan!'

'Okay, zijn jullie er al achter welke quirks jullie hebben?' Vraag ik terwijl we richting het voetbalplein lopen waar zij geraakt zijn. 'Ja, dat hebben we zeker!' Antwoord Barry. 'Ik kan super snel rennen en Nate kan objecten en zichzelf in staal veranderen.' 'Ja, dus ik zou maar oppassen!' zegt Nate lacherig. Hij is ondertussen al wat stokken van de straat aan het oprapen, zodat hij die kan gebruiken. 'Kijk! Je bent al lekker bezig!' zeg ik terwijl ik naar hem knik.

Ondertussen zijn we al op het plein aangekomen. 'Het lijkt me een goed idee om jullie quirks te testen door middel van een vriendelijk gevecht.' zeg ik. 'Jullie twee tegen mij, dan zullen we wel zien wie er wint en dan weet ik hoe goed jullie quirks al zijn' 'I'm in!' zegt Nate. 'Klinkt goed!' zegt Barry. 'Wacht alleen nog heel even.' zeg ik terwijl ik een krijtje uit mijn broekzak haal. Ik teken een groot vierkant op de tegels. 'Zonder een uitdaging is het natuurlijk niet leuk!' zeg ik lachend. 'Wanneer je buiten deze lijnen komt, ben je af!' 'Maar dat is oneerlijk! Wij hebben niks om ons tegen te houden!' zegt Barry verontwaardigd. 'Alsof één tegen twee wel een eerlijk gevecht zal zijn.' zeg ik met een glimlach. 'Kom op! We gaan door totdat jullie langer dan 5 minuten binnen deze lijnen kunnen blijven!'

Na 2 uur is het de jongens nog steeds niet gelukt om zelfs 2 minuten binnen de lijnen te blijven of van mij te winnen, totdat opeens de ijismuur die ik achter me had gemaakt in 1 seconde weg is gesmolten en ik door een stoot van een klein jongetje buiten het vierkant lig. 'Wat? Wie?' stamel ik. 'Surprise Jack!' zeggen Sil, Hoepo, Emma en Luke tegelijk terwijl Nate en Barry hard aan het juichen zijn. 'HEY!! Je bent er!' schreeuw ik terwijl ik naar Emma loop en haar een grote knuffel geef. 'Ja en ik zie dat jij je voeten nu ook beheerst.' zegt ze. 'Ja, ik heb wat geoefend.' zeg ik een beetje arrogant. 'Haha, ik ben trots op je!' zegt ze lacherig. 'Maar Luke, waarom ben jij mee?' vraag ik terwijl ik naar hem kijk. 'Wat denk je zelf!' zegt hij verbaast. 'Ik wil zien hoe mijn broertjes en mijn beste vriend vechten natuurlijk!' 'Oh, dan weet ik ook iets dat jij kan doen!' zeg ik tegen hem terwijl ik mijn mobiel in zijn handen druk. 'Jij mag van iedereen opschrijven waar nog aan gewerkt mag worden terwijl wij aan het vechten zijn.' 'Okay, klinkt leuk!' zegt Luke en hij gaat op een bankje aan de zijkant van het plein zitten. 'Weet je! Nu we met zo'n grote groep zijn, kunnen we het hele plein wel gebruiken. En we doen Emma en mij tegen jullie vier! Het doel is om iedereen van het andere team buiten het plein op het gras te krijgen, verder zijn er geen regels. Snappen we het?' 'JA!' schreeuwt iedereen. 'Okay, let's go!!!'

Jack Frost: Quirks: IJs Wind	Sil Jackson: Quirks: Teleportatie Vuurballen + Vuurschild
Emma Watson: Quirks: Mind Reading Telekinese	Hoepo Jackson: Quirks: Vliegen Laserogen
Nate Soft: Quirks: Kan zichzelf & objecten in staal veranderen	Luke Jackson: Quirks: Super intelligent (maar dat weet hij nog niet)
Barry Soft: Quirks: Supersnelheid	

Hoofdstuk 9:

'Okay, ik heb het eens goed bekeken en ik heb in deze notities opgeschreven waar jullie nog aan kunnen werken.' Zegt Luke trots nadat we allemaal doodop zijn van het gevecht. 'Dankjewel Luke!' zeg ik terwijl ik naar hem toe loop. Ik pak mijn telefoon weer terug en lees samen met Emma wat de verbeterpunten volgens Luke zijn. 'Je hebt zelfs verbeterpunten voor ons!?' vraagt Emma verontwaardigd. 'Ja,' zegt Luke terwijl hij met zijn armen in zijn nek gaat liggen en zijn ogen dicht doet, 'maar de beste van jullie allemaal was Jack. Zowel in de aanval als in de verdediging had hij de krachtigste aanvallen, zowel op de grond als in de lucht.' 'Thnx Luke.' zeg ik terwijl ik een lichte schop tegen zijn schoenen aan geef. Luke laat een kleine glimlach zien. 'En voor jullie is er training te doen!' zeg ik terwijl ik naar de vier nieuwe META's kijk, uitgeput in het gras onder een boom. 'Ik stuur de gegevens naar je door, Emma. Wanneer trainen we weer?' 'Dank je, Jack,' zegt Emma, 'zullen we volgende week weer met z'n allen trainen? Dan kunnen we misschien team Ice tegen team Fire doen?' 'Sounds good to me!' zeg ik terwijl ik een hand op Emma leg. 'Dit worden hele sterke META's.' zeg ik terwijl ik trots naar de newbies kijk. 'Ik weet het wel zeker!' zegt Emma terwijl ze zich omdraait en mij een kus op m'n wang geeft. 'Kom jongens, we gaan!' zegt ze terwijl ze wegloopt richting het treinstation. Sil en Hoepo volgen haar. Luke besluit om nog even te blijven.

'Okay, dus wat gaan we nu doen, Jack?' vraagt Nate terwijl hij langzaam begint op te staan. 'Ik heb eigenlijk geen flauw idee,' begin ik, 'ik lig eigenlijk best wel lekker.' 'Ja, ik ook!' zegt Luke onder mij. Hij heeft zijn hoofd op mijn borstkas gelegd waardoor ik een soort van persoonlijk kussen ben geworden. 'Maar we hebben honger!' zegt Barry terwijl hij ook opstaat en voor mijn zon gaat staan. 'HEY!' zeg ik terwijl ik mijn ogen open doe, 'waarom doe je dat!?' 'Wij willen iets eten!' zeggen Barry en Nate tegelijk. 'Okay, okay.' zeg ik terwijl ik Luke zijn hoofd een beetje optil, zodat ik kan gaan zitten. 'Laten we maar naar een McDonalds gaan ofzo.' 'Okay, let's goo!!' schreeuwt iedereen tegelijk.

~

Eenmaal bij de McDonalds aangekomen zie ik in het verlaten gebouw er tegenover iets bewegen. 'Jongens, gaan jullie maar alvast. Ik kom er zo aan.' Zeg ik terwijl ik richting de vervallen schuur loop. 'Okay, Jack. Tot zo!' zegt Luke met een knipoog.

Het pad naar de schuur toe ligt vol steentjes die knisperen onder je voeten wanneer je eroverheen loopt en terwijl ik dichterbij kom hoor ik stemmen van mensen en wanneer ik bij de deuropening ben doe ik mijn capuchon op en kijk ik om het hoekje van de deur. Ik duik gauw weer

terug wanneer ik zie wie er in het gebouw aanwezig is. De gast met vlammen als haar die eerder het winkelcentrum heeft laten verbranden! 'Jack Frost is een bedreiging voor ons, meneer! We moeten hem zo snel mogelijk uitschakelen!' hoor ik hem zeggen 'Alles op zijn tijd, Firenuke, alles op zijn tijd.' Hoor ik een andere man zeggen. Ik schrik van zijn stem, want dat is de stem van Macen's vader! 'Is Peter een leider van een slechteriken bende ofzo?' denk ik bij mezelf. 'Het is maar beter als ik hier weg ga, voordat ze me door hebben.' Ik loop zo geluidloos mogelijk terug naar de McDonalds waar de jongens alweer op mij wachten.

~